

[Handwritten signature]

فراوان و صوفی
محمد سید اصغر

شماره ثبت کتاب

مؤلف

متن جسم

موضوع

LCIV

شماره قفسه ۲۴۰۹

8.859-

19V1

بازدید شد
۱۳۸۳

بازرسی شد
۲۶ - ۲۷

۱۴۵
۳۲۱

در این نامه بعد از نفی قسمتی از اهلان
شعبه تجلیر "مشرقی" که در آن نلد
برادران با بدین سو ملک مشرقی از تو
معاصر شاه بنی اسرائیل باشد (جمع) تو بدین سو
ردیص ۷۵، ۷۸ و ۱۸۲،
خط مرحوم میرزا محمد خاں قزوینی است

کتابخانه
مکتب قاسم غنی
۱۳۲۵

منیر

مع العتبات السالیه

دوس وقت دوش وقت سحر از غصه بخاتم دادند

دادند

بخاتم

حشر وقت سحر از غصه بخاتم دادند و نذرین ظلمت

بخاتم دادند

و من وقت سحر از غصه بخاتم دادند و نذرین ظلمت

داده

عقرب سم از غصه کاکم طاهر و به طبع طبع حاتم

۸۳۱۷
۵۰۵۳۱

۷۸

کتابخانه
دکتر قاسم علی
۱۳۲۵

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

قاسم حرمي رحمة الله تعالى
داود البجلي قدس سره
ابو تراب نجفي قدس الله تعالى سره
ابو حامد عطار قدس سره
علي بن عبد الحميد القضايري رحمه الله تعالى
حسن خضروا السبكي قدس سره
خلف بن علي رحمته الله تعالى
ابو علي سدي قدس سره
ابو محمد دار رحمة الله تعالى
ابو احم شيرازي رحمة الله تعالى
محمد بن تقصار قدس الله تعالى
محمّد بن طاهر قدس سره
محمد بن منصور الطوسي قدس سره
حاتم بن عنوان الاحمر رحمة الله تعالى
عبد الله شقيق بن سابق الانباري رحمه الله تعالى
غسان بن حمزة النيشابوري قدس سره
غسان بن حمدان الشاعر الازدي رحمة الله تعالى
الوجوه البغدادي قدس سره
الحسين بن قيس قدس سره
ابو شعيب القطيع رحمة الله تعالى
حامد قرشي قدس سره
سيدنا يحيى البغدادي قدس سره
كثير بن الحسين الهذلي رحمة الله تعالى
أبو بكر بن عمرو بن جهمرحمة الله تعالى

ابو القاسم عيسى بن محمد قدس الله تعالى
 عليه الملك **سكان** كاف رحمة الله تعالى
 فارس بن عيسى البغدادي رحمة الله تعالى
 ابو منصور كا وكلاء رحمة الله تعالى
 محمد بن حاتم زعدي رحمة الله تعالى
 بشان بن محمد الحبل قدس الله تعالى
 بنان بن عبد الله رحمة الله تعالى
 ابو الحسن بن محمد المازني رحمة الله تعالى
 ابو الحسن الصبي رحمة الله تعالى
 ابو الحسن بن شعرة رحمة الله تعالى
 ابراهيم بن داود القصار رقي رحمة الله تعالى
 ابو جعفر سمان رحمة الله تعالى
 ابو جعفر بن حمدان بن علي بن بيان رحمة الله تعالى
 ابو جعفر سامان رحمة الله تعالى
 ابو عبد الله البرقي رحمة الله تعالى
 ابو جعفر الخدوم قدس الله سره العزير
 ابو الحسين الواثق قدس الله سره
 بكير الدراج رحمة الله تعالى
 ابو الحسين الكلي رحمة الله تعالى
 ابو بكر واسطي قدس الله تعالى سره
 ابو بكر ذاق صغير قدس الله تعالى سره
 ابو بكر عطا جعفي رحمة الله تعالى
 ابو بكر الشبلي قدس الله تعالى سره
 ابو بكر الصيد لاسنه رحمة الله تعالى
 ابو بكر بن عيسى المطوعي رحمة الله تعالى

حسين بن منصور الحلاج الميضاوى رحمه الله
 ابراهيم بن محمد بن قنبل احمد بن قنبل رحمه الله
 احمد بن حسين بن منصور الحلاج رحمه الله
 ابو عبد الله شمسى قدس الله تعالى سره
 سيد الله بن محمد الحرازى رحمه الله تعالى
 ابو اسحاق بن ابراهيم الحمال قدس الله تعالى
 بيان بن علي رحمه الله تعالى
 ابو الحسن الصانع الديجورى قدس الله تعالى
 ابو الحسن سيوطى رحمه الله تعالى
 ابو جعفر الاسود المعروف بابن يحيى جواد
 ابو جعفر خفارى قدس الله تعالى سره
 ابو جعفر صيدلانى رحمه الله تعالى
 ابو جعفر الغففى رحمه الله تعالى
 ابو جعفر جواد رحمه الله تعالى
 ابو جعفر معاذ مصرى رحمه الله تعالى
 ابو جعفر دامغانى رحمه الله تعالى
 ابو الحسين البراج رحمه الله تعالى
 ابو الحسين سلاجى رحمه الله تعالى
 ابو الحسين شمسى رحمه الله تعالى
 ابو بكر بن قنبل قدس الله سره
 ابو بكر الكتانى قدس الله سره الخفارى
 ابو بكر الشففى رحمه الله تعالى
 ابو بكر بن يوسف ارموى رحمه الله تعالى
 ابو بكر بن عبدادى رحمه الله تعالى
 ابو بكر بن طاهر الهمزى رحمه الله تعالى

ابو بکر بن ابی سعدان رحمۃ اللہ علیہ
 ابو بکر صدیق رحمۃ اللہ علیہ
 ابو بکر المصری رحمۃ اللہ علیہ
 ابو بکر طبرستانی رحمۃ اللہ علیہ
 ابو بکر الشیبی رحمۃ اللہ علیہ
 ابو بکر السوسی رحمۃ اللہ علیہ
 ابو بکر خورتنی رحمۃ اللہ علیہ
 ابو بکر رازی رحمۃ اللہ علیہ
 ابو بکر سوانی رحمۃ اللہ علیہ
 ابو بکر سیفی رحمۃ اللہ علیہ
 ابو بکر حمدانی رحمۃ اللہ علیہ
 ابو بکر بن داود الدیوبی رحمۃ اللہ علیہ
 ابو علی الشافعی رحمۃ اللہ علیہ
 ابو علی شستولی رحمۃ اللہ علیہ
 ابو علی بخرانی رحمۃ اللہ علیہ
 عبد اللہ بن محمد العربی القزوی رحمۃ اللہ علیہ
 عبد اللہ جدا رازی رحمۃ اللہ علیہ
 عبد اللہ بن داؤدی رحمۃ اللہ علیہ
 ابو الخیر حبشی رحمۃ اللہ علیہ
 ابو الخیر حمصی رحمۃ اللہ علیہ
 ابو یزید مرغزی خراسانی رحمۃ اللہ علیہ
 ابراہیم الجبلی رحمۃ اللہ علیہ
 ابراہیم مرغستانی رحمۃ اللہ علیہ
 حافظ کرمانی فیہ مرہتی رحمۃ اللہ علیہ
 ابو حسین بن صدق الفارسی رحمۃ اللہ علیہ

ابو بکر عظمیٰ رحمت اللہ تعالیٰ
 ابو بکر صغیر رحمۃ اللہ تعالیٰ
 ابو بکر الدقیقی قدس اللہ تعالیٰ
 ابو بکر بن عبد اللہ قدس اللہ تعالیٰ
 ابو بکر طرسوسی الخرقی قدس اللہ تعالیٰ
 ابو بکر جریر رحمۃ اللہ تعالیٰ
 ابو بکر نصر رحمۃ اللہ تعالیٰ
 ابو بکر صیف رحمۃ اللہ تعالیٰ
 ابو بکر شامی رحمۃ اللہ تعالیٰ
 ابو بکر قطیف رحمۃ اللہ تعالیٰ
 ابو بکر کف خیبری رحمۃ اللہ تعالیٰ
 ابو بکر روبرائی رحمۃ اللہ تعالیٰ
 ابو بکر الکاتب المصری قدس اللہ تعالیٰ
 ابو علی الزاوی رحمۃ اللہ تعالیٰ
 ابو علی سیرجانی رحمۃ اللہ تعالیٰ
 عبد اللہ بن محمد منازل قدس اللہ تعالیٰ
 ابو یوسف عثمانی رحمۃ اللہ تعالیٰ
 ابو یحییٰ البسلسی الاقطع قدس اللہ تعالیٰ
 ابو الحیر عقیقلانی رحمۃ اللہ تعالیٰ
 ابو یوسف شیبانی الکراشی القری فی
 ابو یحییٰ بن احمد الموالد الصوفی رحمۃ اللہ تعالیٰ
 ابو یحییٰ وسمانی رحمۃ اللہ تعالیٰ
 ابو یحییٰ نازویہ رحمۃ اللہ تعالیٰ
 ابو الحسین ثمالی رحمۃ اللہ تعالیٰ
 ابو الادیان رحمۃ اللہ تعالیٰ

شیخ ابو العباس شمس الدین رحمه الله
علی بن عثمان بن علی الخلال الغزنوی رحمه الله
ابوبکر کنزی رحمه الله
احمد بن ابراهیم اسمرقندی رحمه الله
شیخ ابو ذرعه اردبیلی رحمه الله
شیخ عبد الله بکولجه الله تعالى
ابو اسحاق شانه رحمه الله
خواجہ محمد بن ابی احمد ختشی رحمه الله
خواجہ ابو دود ختشی رحمه الله
ابو الولید احمد بن ابی البرکات رحمه الله
خواجہ یحیی بن عمار الشیبی رحمه الله
شیخ ابوالحسن بن خنری رحمه الله
کا کا احمد بنسل و برادر وی خنری رحمه الله
ابو منصور حسن رحمه الله
شیخ احمد حاجی رحمه الله
ابو علی کیا بی رحمه الله
ابو علی بوته کر رحمه الله
ابو منصور کا زر رحمه الله
شیخ ابوسعید محکم رحمه الله
شیخ عمور رحمه الله
ابوالحسن بن ابراهیم رحمه الله
محمد عبد الله کا زر مروی رحمه الله
خواجہ خیر جی رحمه الله
ابو نصر بن ابی جعفر بن ابی طالب الهروی رحمه الله
ابو عبد الله الخناری رحمه الله

ابو الفضل محمد بن حسن الخناری رحمه الله
خواجہ احمد حماد شمس الدین رحمه الله
ابوالحسن شمس الدین رحمه الله
شیخ ابو ذرعه رازی رحمه الله
ابو عبد الله الشنفری بکولوی رحمه الله
شیخ مومن شیرازی رحمه الله
خواجہ احمد ابدال ختشی رحمه الله
خواجہ ابوسف بن محمد بن سمعان رحمه الله
خواجہ احمد بن ابو دود بن یحیی ختشی رحمه الله
ابو اسمعیل عبد الله بن ابو منصور محمد انصاری رحمه الله
طافی قدس الله تعالى سره
کا کا ابو الفضل بنی رحمه الله
ابو منصور محمد انصاری رحمه الله
شیخ احمد ختشی و برادر وی خواجہ احمد بن خنری رحمه الله
شیخ بوسله باوروی رحمه الله
ابو علی کر رحمه الله
شیخ اسمعیل نظر بادی رحمه الله
ابو اسمعیل بن اسیر خنری رحمه الله
شیخ محمد بن خنری کورن رحمه الله
شیخ احمد کوفانی رحمه الله
شیخ ابواللین فوشنجی رحمه الله
فرخ رحمه الله
ابو عبد الله بن عبد الرحمن بن خنری رحمه الله
سلطان محمد الدین طالب قدس الله سره
شیخ ابو ذرعه جانی رحمه الله

شیخ الاسلام احمد النافعی الجانی قدس الله
شیخ ابو علی فارسی قدس الله سره
شیخ الاسلام محمد بن محمد الغزالی الطوسی رحمه الله
خواجہ بوسلف صفائی قدس الله سره
خواجہ عارف دیو کردی رحمه الله
خواجہ علی رامتنی رحمه الله
ابیر سید کمال قدس الله سره
الحلیل آقا قدس الله سره
خواجہ علاء الدین عطار قدس الله
خواجہ ابوالنضر بارسا قدس الله سره
مولانا یعقوب جرجانی قدس الله سره
مولانا نظام الدین خاوشی رحمه الله
مولانا سعد الدین کاشغری قدس الله سره
شیخ ابوالحسن بنی رحمه الله
محمد بن محمود بنی قدس الله سره
شیخ برکات محمد قدس الله سره
شیخ ضیاء الدین ابوالنجیب عبد الله المهری رحمه الله
شیخ نجم الدین الکبری قدس الله سره
شیخ روزبهان کبیر مصری قدس الله
شیخ صفی الله علی الاغزنوی قدس الله سره
خواجہ ابو الفوارس رازی رحمه الله
شیخ صفی الدین علی الاغزنوی قدس الله سره
شیخ ابو عبد الله بن عبد الرحمن کاشغری قدس الله
شیخ علی مصری قدس الله سره
احمد محمد مستانی رحمه الله

شیخ ابوطاهر کور رحمه الله
شیخ ابوبکر بن عبد الله الطوسی رحمه الله
شیخ احمد غزالی قدس الله سره
خواجہ عبد الله بن عبد الوالی قدس الله
خواجہ محمود بن خنری رحمه الله
خواجہ محمد بارسا قدس الله سره
فتم شیخ رحمه الله
خواجہ ابوبکر بن عبد الله بن خنری قدس الله
خواجہ محمد بارسا قدس الله
خواجہ حسن عطار قدس الله سره
خواجہ علاء الدین بن محمد وانی قدس الله
خواجہ عبد الله بن محمد بن خنری رحمه الله
خواجہ ناصر الدین عبد الله قدس الله سره
شیخ حسن سکا که سمنانی قدس الله
عین القضاء ممدانی رحمه الله
شیخ فتح قدس الله سره
شیخ عمار رحمه الله
شیخ محمد الدین بن اذی قدس الله سره
شیخ اسمعیل قنری رحمه الله
ابو الکمال خنری قدس الله سره
شیخ نجم الدین رازی المهری رحمه الله
شیخ جمال الدین احمد جرجانی قدس الله سره
ابو الکمال بن عبد الله بن علاء الدین المهری رحمه الله
شیخ نجم الدین محمد بن محمد الاغزنوی رحمه الله
ابو البرکات شمس الدین افغانی المهری رحمه الله

امیر علی بن شهاب بن محمد القدر
 بابا محمد طوس سے رحمۃ اللہ تعالیٰ
 شیخ خازنہا والدین عمر اردوبی رحمۃ اللہ تعالیٰ
 شاہ علی اسپسی رحمۃ اللہ تعالیٰ
 شیخ بہاء الدین عمر قدس اللہ تعالیٰ
 مولانا جلال الدین محمد ابنی المروزی رحمۃ اللہ تعالیٰ
 شیخ صلاح الدین فریدون الفتوی المروزی رحمۃ اللہ تعالیٰ
 شیخ نجیب الدین علی برفش الشیرازی رحمۃ اللہ تعالیٰ
 سلطان القدوس الدہلوی سلمہ ازیز
 فتح جمال الدین عبدالرزاقی الکاشفی رحمۃ اللہ تعالیٰ
 شیخ محمد عینی رحمۃ اللہ تعالیٰ
 شیخ محمد مینی رحمۃ اللہ تعالیٰ
 شیخ نور الدین عبدالصمد فیظری رحمتہ اللہ تعالیٰ
 جواب کتب دی شیخ ابوبکر طوس سلمہ اللہ تعالیٰ
 جواب کتب دی شیخ وکن الدین علاء الدولہ
 شیخ زین الدین ابوبکر الجوانی رحمۃ اللہ تعالیٰ
 خواجہ شمس الدین محمد ابوشوی الجانی سلمہ اللہ تعالیٰ
 مولانا جلال الدین محمود زاہد فرغانی رحمتہ اللہ تعالیٰ
 مولانا ظہیر الدین طوقی رحمۃ اللہ تعالیٰ
 مولانا ظہیر الدین خلوسے رحمۃ اللہ تعالیٰ
 شیخ نظام خلدی مولوی المروزی شیخ
 شیخ محمد الدین ابوبکر طوس سلمہ اللہ تعالیٰ
 شیخ محمد الدین عبدالقادر الجلیلی قدس اللہ تعالیٰ
 شیخ صدقہ بغدادی رحمۃ اللہ تعالیٰ
 شیخ الامجد عبدالرحمن طغونجی رحمۃ اللہ تعالیٰ
 شیخ بقا بن بسطوق قدس اللہ تعالیٰ سلمہ

شیخ عبداللہ عربستانی رحمہ اللہ
 اخی علی قلعشادہ رحمۃ اللہ
 مولانا، فخر الدین لورستانی رحمہ اللہ
 شیخ محمد شاہ فراسی رحمۃ اللہ
 سید مولانا بن محسن رحمۃ اللہ
 مولانا شمس الدین محمد بن علی بن ملک داود
 شیخ حاتم الدین بن ابی عبداللہ بن شیخ ترکی
 ظہیر الدین عبدالرحمن علی بن زعفران رحمۃ اللہ
 شیخ الشیخ شہاب الدین ابو محمد غزالی رحمۃ اللہ
 شیخ محسن الدین صفی رحمۃ اللہ
 شیخ ابراہیم محمد زبیر رحمۃ اللہ
 شیخ ابراہیم محمد زبیر رحمۃ اللہ
 شیخ عبداللہ بن محمود کاشانی رحمۃ اللہ
 مکتوب شیخ کمال عبدالرزاقی رحمۃ اللہ
 رحمۃ اللہ بطران و شمسہ و کمال رسانی فرستادہ
 امیر قوام الدین سجانی رحمۃ اللہ
 مولانا، زین الدین ابوبکر تاجیادی رحمانہ
 مولانا، جلال الدین بایزید بوری رحمانہ
 شیخ عبداللہ بن زکریا ملتانی قدس سرہ
 شیخ بہاؤ الدین زکریا ملتانی قدس سرہ
 شیخ ابو عبداللہ اللہ بن رحمۃ اللہ
 شیخ حماد باس رحمۃ اللہ
 شیخ صیف الدین عبدالوہاب رحمانہ
 ابو عمر و جیر فیقی رحمۃ اللہ
 قطب الدین قدس سرہ

محمد الدواني كباين الفايده معروفه و مشهوره
 شيخ ابو عبد الله محمد بن احمد الدقاق
 ابو الربيع ابن الكفيف المازني رحمه الله
 صاحب كتاب الجوهري في تفسير القرآن
 شيخ جاكير قدس الله تعالى روحه العزيز
 ابو الحسن بن محمد بن الحسين بن الحسين بن الحسين
 ابن العاذق الحموي المصري قدس الله تعالى روحه
 شيخ علي بن محمد بن علي العوفي قدس الله تعالى
 شيخ سويد بن الحسن بن الحسن بن الحسن بن الحسن
 شيخ جعفر بن محمد بن علي بن محمد بن محمد بن محمد
 شيخ ابو الغيث جميل البصري رحمه الله تعالى
 شيخ ياسين بن محمد بن محمد بن محمد بن محمد بن محمد
 شيخ ابو العباس بن محمد بن محمد بن محمد بن محمد بن محمد
 احمد بن الجعد بن محمد بن محمد بن محمد بن محمد بن محمد
 خواجہ قطب الدین محمد بن جانی نیشابوری روضہ
 ابو عبد الله المعروف بابن المظفر الانباري رحمه الله
 شيخ علي بن محمد بن محمد بن محمد بن محمد بن محمد
 شيخ ابو الكاس بن محمد بن محمد بن محمد بن محمد بن محمد
 شيخ علاء الدين بن خوارزمي رحمه الله تعالى
 شيخ شهاب الدين بن عبد الوهاب بن عبد الوهاب بن عبد الوهاب
 امير سيد شمس بن محمد بن محمد بن محمد بن محمد بن محمد
 شيخ فريد الدين بن عطار بن عطار بن عطار بن عطار بن عطار
 شيخ علي بن محمد بن محمد بن محمد بن محمد بن محمد بن محمد
 شيخ ابو عبد الله بن احمد بن احمد بن احمد بن احمد بن احمد
 شيخ نظامي بن محمد بن محمد بن محمد بن محمد بن محمد بن محمد
 خواجہ حسن بن ابوی رحمتہ الدقاق

[illegible]

سورة محمد بن شبيب في مشهور بغير شك
في ذكر النعمان

يا ابراهيم ويا ايسه
مریم البصریه رحمہ اللہ
سعادۃ العروہ رحمہ اللہ
شعاعہ رحمہ اللہ
حفصہ بنت عمر رحمہ اللہ
حکیمہ وشفیہ رحمہ اللہ
فاطمہ بنت ابیہ رحمہ اللہ
فاطمۃ البدر وعبیدہ قدس سرہ
ام محمد و الدین علی بن عبد بن حقیق
منشہ رحمہ اللہ
تخیر رحمہ اللہ
ابی یوسف مروید رحمہ اللہ
فاطمہ بنت المنشی رحمہ اللہ
امراءہ محبوبہ رحمہ اللہ
امراءہ مصدقہ رحمہ اللہ
امراءہ خوارزمیہ رحمہ اللہ
امراءہ صفیہ رحمہ اللہ

ابو یوسف رحمہ اللہ
ریحانہ و المرحومہ اللہ
عبد اللہ بن یوسف رحمہ اللہ
کروید رحمہ اللہ
ابو یوسف رحمہ اللہ
ام حبیہ رحمہ اللہ
ابو یوسف رحمہ اللہ
ام علی بن جعفر بن عمرو بن عبد
فاطمہ بنت ابی کبر الکتلی
نعمیہ و جعفر بن یحییٰ رحمہ اللہ
محمد بن عبد اللہ
و خیر کوب رحمہ اللہ
جاریہ سودا رحمہ اللہ
جاریہ محبوبہ رحمہ اللہ
امراءہ مصدقہ رحمہ اللہ
جاریہ حبشہ رحمہ اللہ
امراءہ فارسیہ رحمہ اللہ

خدم

واع ح ماہ

واع ح راہ

واع ح راہ

[illegible][illegible]

[illegible][illegible]

[illegible][illegible]

و فی حقیقت این کتاب را در هر دو نسخه
در هر دو نسخه در هر دو نسخه

Handwritten text in Arabic script, likely a continuation of the previous page, mentioning "الشيخ" (the scholar) and "المرجع" (the reference).

—

64

باسمِ جلالِ الوصالِ اَللّٰهُمَّ كَيْفَ اضْمُرْتَنِيْ فِيْ الْقَلْبِ الْكَانَ فِيْ رُوحِيْ لَيْكُ جَبِيْ فَافْتَحْ لِيْ الْاَبْوَابَ
وَرَحْمَةً وَكَيْفَ مَارَيْتَ الْعَقْفَ مِنَ الدِّنْيَانِ وَخَدَمْتَ خَدَمَكَ وَانْزَعْتَكَ تَرْكُكَ وَبَرَكْتَ لِيْ اَزْوَاجِيْ
مُخْتَلِفَةً تَرْخِيْ فَيُذِيْمُ لَكَ وَرَاحَةً تَسْكُنِيْ وَنِيْزًا خَدَمْتَ كَعْدَ وَجْهِ اَزْوَاجِيْ لَوْ كُنِيْ وَلِيَّكَ
خَدَمْتُكَ وَرَبِّكَ كَيْفِيْ اَلْزَوْجُ كَيْفَ وَنَدَامُ لِيْشَ اَنْ بَرَكْتَ لِيْ وَرَدَّ لِيْ هَرَكَةً بِصَدَقِ اَزْوَاجِيْ
كَعْدَ اَشْرَافِيْ لَكَ كَرْدُو اَزْكَافَتِ اَوْ رَجِسْتَهُ **ابو عبد الله** **عنه** نام وی عجب بدین نوع
است چنانچه در مشایخ است از اقران و اولادین عصری و از سبب دان احمد الموالی ای ابو
عبد الله بنی گفت اللّٰهُمَّ عَزِّزْ لِيْ اَحْرَارَ و عَجِّزْ لِيْ كَلْبَ شَيْ خَادِمٍ وَ خَادِمَ الدِّينِ اَلَا سُبْحَانَكَ
اَلَا سَلَامٌ كُنْتَ كَرِ عَجَبُ الدِّينِ فَكَيْفَ كَيْفَ تَسْتَمِرُّ بَرُو اَرَا كَرِ كَيْفَ تَنْزِلُ وَ تَسْتَمِرُّ
اَبُو عَبْدِ اللهِ كَوَيْدُ كَرِ سَلْبِ الصَّلَاةِ كُنْتَ اَلَمْ يَنْزِلْ لِيْ اَنْ يَكُنْتَ حَوْنُ عَجَبُ دِيْنِ كُنْتَ
يَا بِي وَ كُنْتَ بِي كَوَيْدُ كَرِ حَوْنُ تَصَدَّقَ كَرِ وَ يَرِ يَافِيْ وَ مَعْلُومُ كَوَيْدُ لَافِيْ اَنْ كَيْفَ
تَسْتَمِرُّ كُنْتَ اَنْ كَيْفَ كُنْتَ تَوْنِيْ حَوْنُ تَخَوُّدُ كَرِ شَيْ يَافِيْ سَبِيْ **ابو عبد الله**
روح الله نام وی احمد بن محمد الاطفا كُنْتَ اَنْ اَحْمَدُ نَوْحُ مَرْدُودُ دِيْنِ اَبُو سَابِ
اَلَيْشَ اَنْ دَعْلَمُ عِلْمُ نَرْجِعَ عَرِيْ دَرِ اَزْكَافَتِ وَ يَافِيْ دَرِ اَحْمَدُ وَ تَسْتَمِرُّ دَرِ اَحْمَدُ
و از اقران نیز وی عظمی بود و در حدیث کجاست بوده و صحبت فضل بوده رسیده و در مشایخ

ف

Handwritten text in Arabic script, likely a continuation of the previous page, mentioning "الشيخ" (the scholar) and "المرجع" (the reference).

[illegible][illegible]

مجلس مجمع دارالعلوم
والمطبع دارالعلوم
مسكون كيا قون
خون دارالعلوم
كوتستان كيا قون

[illegible][illegible][illegible]

و تقاضای وی بخورد و باشد و لعنک الله و اشد لعنک الله و بر چنگ الله بر ما شسته بود و مرد و ناگانی در
گشتند باشد وی خود رسته باشد یا ضعیف است و در برادر یا بر مردی در جهان سنده و در
باشد که بی است و در چندی آواز ترک است و شیخ ابو طالب گفت شترانی این چه آواز بود که شیخ
ابو عبد الله گفت که غریب است با و زنی یک باغی شک بخورم من و زنی یکی آید من را اکنون
هنوز و باغی آورد و نام را شیخ ابو طالب گفت شترانی این را ساز و در کوچه را آواز آید
افتاد که ابو طهین ازین دعوی حاضر شدم بزه برای برآید آورد و من حدود شتر را
نخورد و دست خود را از آن کشید و دهم ابو طهین ازین گفت کل جانت یعنی بخورنی است
خورد و در بیان بیتی هر یک از مردم که حال جانت که سبکو به حد بخورم احساس کردم که این
ازین بیرون رفت و من مرد و از آن وقت باز پس تر و میرم شیخ الاسلام گفت یعنی دریا
بر شش رسته است افتاد که ایان وی معاینه بود و ایان تو شش است و ایان من شش است
شیخ ابو عبد الله گفت است که هیچ خبر نیست مرد را یا من در نزد من نفس در شش است
و قبول و جلات و هم شیخ ابو عبد الله گفت که اول جلدی که ابو طالب در شتر از آن است یا من
و معصای در دست گرفته آمد و بر گشت شش و من جوی او بود و مردم که گشت و گفت
نیز نامم که مردم که بیکای ام جان کن بیکای من بیکاست و مرد را که بیکایند و مرد و بیکای
بر شست و در این قول عظیم میباشد که کاف که معصای وی بر شست شقای همانی که گشتند بعد از
سببی واقع شد که بیکس روی انتقام نکند و زوی حد کس امر الله گفته و از شتر شش است
نیز کسی بودی انتقام کرد و از آنجا با صفهان رفتن علی موسی چیزی و ششم شرح علی و صفهان
بر علی موسی درینا مدد و باز و انتقام گفت علی سبیل از وی اعراض کرد و از آنجا که بیکس
رفت و بعد از آن آمد موسی و حاجی عامل حمدان بود و رسید که حاجت تو چیست گفت و ای
که در ام بر منی امر الله کرده چو رسید که دیگر حاجت داری گفت و صفهان موضع برای من است
بسا صاف است با آنکه از آنجا و از آنجا و از آنجا و از آنجا و از آنجا و از آنجا و از آنجا و از آنجا
شیخ الاسلام گفت که در امر و انتقام که چون در این صفتی رسد باز و چیزی فرست شود و صفت
را فرستاد و صفت و از آنجا که اهل نصیب و نفوت باشد و از آنجا که از آنجا
دعوی کند و تقاضای منور کرد و شیخ ابو عبد الله گفت که شیخ ابو طالب گفت که من
چنین آمد جنید و صفا و در کوه وی نماز کرد و در رست و آن شب از آنجا که

[illegible]

روم و مدائن بنشیند و در اصفهان بنشیند و چیزی جز از این نگوید و شب اگر کسی بگوید
آندره و در اصفهان که در روزی یکبار مسجد آمد و بنشیند و بگوید و کلاه قدی بود
میان کفن بر جای نرود که در دست راست و چپ بنشیند و در اصفهان بنشیند و بگوید
و اگر کسی بگوید که کفن بنشیند و اگر کسی بگوید که کفن بنشیند و اگر کسی بگوید که کفن بنشیند
خود بر سر اسلام بنشیند و بگوید در قرآن عقل سلام علیکم که بگوید سی سال در کشتی ماند
که بگوید چیست منع باز من کرد و می درخت با کلاه چاک کت نفس خورشید منقول ملکیم
پیش از آنکه در اصفهان که کفن بنشیند و اگر کسی بگوید که کفن بنشیند و اگر کسی بگوید که کفن بنشیند
خود را و از زیر کافران است و بنشیند بزرگان صحبت خردان علامت ندان بزرگان و خاست
و چیزی بانی است و بنشیند بزرگان و هر وی گفته بعضی اصحاب خود را لا یجوز ان یمن
بذلک الله الطاهر علیهم نماز بنوا اهل الاصل الا بعد ان عزوا الباطن شیخ الاسلام که کفن
من اصحاب خود را عمارت باطنی منظمه خود را طاهر و آرایش باطنی خشنود و بگوید از آنکه
این کار کرده اما هیچ را بشمارد و در میان بند و سجاده و کفن و مانند آن کرده و معانی
و معانی باطنی که در میان بزرگان که در همه است و پس آن گاهی که خداوند آن گاهی که خداوند
بنگردد و خداوند آن گاهی که خداوند طاعت آن بنده که در وی بود چیزی دیگر مشغول بنشیند
و هر وی گفته که در بعضی سفرهای خود و کسی در مد که یکجایی بر وی است گفت ترا سفر جزیره است
که آتش آن سفرای گفت تو مسلمان کیستی که می گفت بن آیه را بخوان و علامت خیر است و بگوید
چون حامل بر دانه است می شایسته که آتش بر دانه کسی بر وی بر آید و گفت که گفت است
این میت بخواند **اَوَلَيْسَ الْبَشَرُ نَفْسًا فَجَاءَهُ قَوْلُ رَبِّهِ كَذِبًا**
وَلَا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ از طبقه سادات نام وی علی بن جعفر بن داود است از سادات مغرب
بود و در شکر و سیر وانی کبر است صاحب خواص بصیر بود و به یک مجاورت میکرد و با حق بود
از دنیا شکر کرد و معاذ صفت و ابو بکر و از سادات و خاندان شیخ و ابو جعفر شانی و کفای و او را
کاتب ابو علی مصری و ابو جعفر ایشان را از شایخ وقت دمد بود و در مجاورت شیخ خرم
بود و وقت خویش بگذراند شایخ وقت و در روزگار خود شیخ سلیمی را در تاریخ تصویفات
کرد و گفت که عروسی صمد بنیت و چهار سال بکشد و تا آخر عمر عقیده شد و هرگاه که مودت قدسیت
کردی و می خاستی چون نگردد و با عقیده شدی و در حال صلح نیز همان بود و شیخ بگوید

خویش کرد و بیدار وی و در روزی که در فکر و فکری که لایق این فرض بود آن بزرگوار بگوید
که بنشیند و بگوید گفت لا فناء الا فناء و بیکانه نویسنده از خلق و بنشیند و بگوید
و اگر کسی بگوید که کفن بنشیند و اگر کسی بگوید که کفن بنشیند و اگر کسی بگوید که کفن بنشیند
که بنشیند است آن چند بر قدم وی است و در حال وی شیخ شیخ الاسلام که کفن بنشیند که شیخ بنکست که
شیخ سید که کفن بنشیند و در هر دو صدیقین حب است و عمارت که کفن بنشیند که کفن بنشیند
بنگردد که کفن بنشیند و در هر دو صدیقین حب است و عمارت که کفن بنشیند که کفن بنشیند
کسی که کفن بنشیند و در هر دو صدیقین حب است و عمارت که کفن بنشیند که کفن بنشیند
و می می بنشیند و او خود نداند که هیچ جز در شیخ سید وانی گفت بن طلب نما یا طلب او را و کفن
شیخ سید وانی که کفن بنشیند و در هر دو صدیقین حب است و عمارت که کفن بنشیند که کفن بنشیند
بصلح تمام شد و در هر دو صدیقین حب است و عمارت که کفن بنشیند که کفن بنشیند
و توفیق است قدس سر و در هر دو صدیقین حب است و عمارت که کفن بنشیند که کفن بنشیند
بنی مجتبی و عمارت بنی الازهر و در هر دو صدیقین حب است و عمارت که کفن بنشیند که کفن بنشیند
سازگار است با فقر و در هر دو صدیقین حب است و عمارت که کفن بنشیند که کفن بنشیند
که بگوید که در هر دو صدیقین حب است و عمارت که کفن بنشیند که کفن بنشیند
کفن بنشیند و در هر دو صدیقین حب است و عمارت که کفن بنشیند که کفن بنشیند
فراشته و در هر دو صدیقین حب است و عمارت که کفن بنشیند که کفن بنشیند
فرشتانی که کفن بنشیند و در هر دو صدیقین حب است و عمارت که کفن بنشیند که کفن بنشیند
سیر وانی که کفن بنشیند و در هر دو صدیقین حب است و عمارت که کفن بنشیند که کفن بنشیند
ساده است نام وی علی بن جعفر بن الحسن بن جعفر بن محمد بن شاکر و گوئی در جعفر
علامت است شیخ خرم بود و بر آن است بن جعفر بن محمد بن جعفر بن محمد بن شاکر و گوئی در جعفر
بن جعفر بن محمد بن جعفر بن محمد بن شاکر و گوئی در جعفر بن محمد بن جعفر بن محمد بن شاکر و گوئی در جعفر
گفت که من کس می شایم که بر این شیخ ابو الحسن بن جعفر بن محمد بن شاکر و گوئی در جعفر
بزرگ می خاست که بنیامین است و آن شیخ اسلام بود و شیخ اسلام که کفن بنشیند که کفن بنشیند
ایشان برین ملائکه رضاست شیخ اسلام که کفن بنشیند که کفن بنشیند
البیسن بود و در هر دو صدیقین حب است و عمارت که کفن بنشیند که کفن بنشیند

۱۱۱

ف

ن

آنجا نهاد و بای رافقا بر دو کفتم آنکند منس برکتی الحال بود شهر منکون از اسب و
در کوفه منس شکست و منس کمره که یکی در آمد و گفت ای باب و عاکن تا بمان از آمدن عاکن و
در ایستاد و بیکر و منس جان را و آمد و گفت و عاکن باز ایستاد که عاکن در آن زمان و آمد و عاکن را
باز ایستاد و صاحب کشت الحوب کو بد که باب را بخور و بود فاطمه نام چون قصد زیارت باب کردم
و نزدیک وی رسیدم گفت بچه آمدی گفتیم تا بیخ را به بنم صورت دوی من نظری کند
گفت ای بر من جو از فلان و در ترای بزم و از دست غایب که دانند خواست دید روزی
کردم و از روزانه ای تو من بودی گفت ای بر من درین مسافت کار کردی گفت ای من
و زیارت هست کن که شخصی که ای آن کند که زیارت دوی کند و از حضور رسیدن بچه
است برکت ای فاطمه که از ایام این درویش و کوز و طبع انکوار و زیاده و وقت
بنمود و بران طبعی سپید و بفرمان طبع ملکن نمود **ابو نصر محمد بن احمد الاصفهانی رحمه الله**
شیخ الاسلام گفت دوی شیخ صفایان بود و بزرگ و امام و عالم و علو مقام و علوم و حقایق یکانه شیخ
و وقت مرگ و جنسی صاحب بود شیخ که عالمی بود و اوید بود و در کفتم که از دوی بیخ من دید و دوی
گفت روزی در میان سخن می گفت که الفکر عز ویرا کفتم تمام بود و از بیری یک
ویرا الا و پس الفکر که در دین و علم کامل بود و در ریاضات و معاللات شای عظیم داشت
صاحب کتاب بیخ است و بر اصفایف بسیار است دوی آن در علم و اقیقت و حقیقت
مکان لطوس بود است قوی و نجاست و در دنیا و آخرت و منقش است و سترای حقیقی و پیمیل فتری
و بود که بیکه که در صفای بیخ او رسید و در مسجد شریف و در خطبه و در امانت و در دنیا
دوی تفویض نمود و نه بجهاد امانت کرد و در شیخ فخر که در مشرب غلام قوی جان دوی آوردی چون
روز عید شد رفت غلام که کرد و در صومعه بر جای بود و وقتی شب زیست آن بود و در ایستاد و آن
انش میبخت در صفای معنی حضرت شیخ را حالتی پدید آمد روی با نش و آن نهاد و در میان
خطا را سجده آورد و دیر از انش اسبی ترسید شیخ را از آن سوال کرد که گفت کسی که بر درگاه
او توبه دوی خود بخند بود انش از دوی بنمود و سوخت **ابو نصر سراج محمد بن سید محمد** که در کوفه
خطا لا و اب علی نشه طبقات الطبیعه الاولی اهل الدین و ابو نصر فی البلاغه و الصفا و خطه العلوم
و اسرار الملوک و اسرار العرب و انساب اهل الدین فی ریاضه القلوب و تاسیس الامور و خطه الملوک و در کوفه
الشیوخ و انساب اهل الطوبی و در خطه طبقات القلوب و در خطه طبقات الملوک و در خطه طبقات

ابو نصر سراج محمد بن سید محمد

است

نویس

و اوقات فقهه الاثقات بطرا و هو استر و السره و العلانیه و حسن الادب فی موافق الطبع
و اوقات المحضر و مقامات الفرب و فقهی زیست آن بود و در انش و آن انش مسیحت و در میان
سخن حضرت شیخ را حالتی پدید آمد روی برانش و آن نهاد و در میان انش خدای را سجده
آورد و روی ویرا از انش اسبی ترسید شیخ را از آن سوال کرد که گفت کسی که بر درگاه او توبه
دوی خود بخند بود انش از دوی بنمود و سوخت **ابو نصر سراج محمد بن سید محمد** که در کوفه
گفت ای بر من جو از فلان و در ترای بزم و از دست غایب که دانند خواست دید روزی
کردم و از روزانه ای تو من بودی گفت ای بر من درین مسافت کار کردی گفت ای من
و زیارت هست کن که شخصی که ای آن کند که زیارت دوی کند و از حضور رسیدن بچه
است برکت ای فاطمه که از ایام این درویش و کوز و طبع انکوار و زیاده و وقت
بنمود و بران طبعی سپید و بفرمان طبع ملکن نمود **ابو نصر محمد بن احمد الاصفهانی رحمه الله**
شیخ الاسلام گفت دوی شیخ صفایان بود و بزرگ و امام و عالم و علو مقام و علوم و حقایق یکانه شیخ
و وقت مرگ و جنسی صاحب بود شیخ که عالمی بود و اوید بود و در کفتم که از دوی بیخ من دید و دوی
گفت روزی در میان سخن می گفت که الفکر عز ویرا کفتم تمام بود و از بیری یک
ویرا الا و پس الفکر که در دین و علم کامل بود و در ریاضات و معاللات شای عظیم داشت
صاحب کتاب بیخ است و بر اصفایف بسیار است دوی آن در علم و اقیقت و حقیقت
مکان لطوس بود است قوی و نجاست و در دنیا و آخرت و منقش است و سترای حقیقی و پیمیل فتری
و بود که بیکه که در صفای بیخ او رسید و در مسجد شریف و در خطبه و در امانت و در دنیا
دوی تفویض نمود و نه بجهاد امانت کرد و در شیخ فخر که در مشرب غلام قوی جان دوی آوردی چون
روز عید شد رفت غلام که کرد و در صومعه بر جای بود و وقتی شب زیست آن بود و در ایستاد و آن
انش میبخت در صفای معنی حضرت شیخ را حالتی پدید آمد روی با نش و آن نهاد و در میان
خطا را سجده آورد و دیر از انش اسبی ترسید شیخ را از آن سوال کرد که گفت کسی که بر درگاه
او توبه دوی خود بخند بود انش از دوی بنمود و سوخت **ابو نصر سراج محمد بن سید محمد** که در کوفه
خطا لا و اب علی نشه طبقات الطبیعه الاولی اهل الدین و ابو نصر فی البلاغه و الصفا و خطه العلوم
و اسرار الملوک و اسرار العرب و انساب اهل الدین فی ریاضه القلوب و تاسیس الامور و خطه الملوک و در کوفه
الشیوخ و انساب اهل الطوبی و در خطه طبقات القلوب و در خطه طبقات الملوک و در خطه طبقات

ابو انبیر

[illegible][illegible]

11

محمود

این کارهاست که شیخ ابو سعید گفت که در آن روزی که مروی از مصر ساجد حضرت
 شیخ ابو العباس شنیده بود و می خدای نادانی بود که از مصر آمد و بود و تصور میکرد که شیخ
 را از جای بیرون در آمد سلام گفت و پای افراشته بسروان کرد و در طهارت جای
 شد و گویا بود که آن دست در روی می شستند و بر می گرفت و می شکست و می شکست
 گفت شیخ خود را بگویند نکلا آرد و ایشان گویا که گویند با شیخ گفت نه گفت شیخ و دیگر
 بر می گفت نه هر چه می خواهم و می شکست گفت از بازار میا و در می روی آورد تا آن غافل از طهارت
 جای بیرون آمد و گفت چرا کلا میا و در میا که گویند با شیخ که میا و در میا که گویند با شیخ
 و بعد تا بدان است که شیخ آن سخن شنید از جای بگشت و میا و در میا که گویند با شیخ
 بر روی دست خود نهاد و بر گرفت و شکست که نقاب بر می نهاد و رسید که در پیش او است
 تا بدان غافل شکست و در پای شیخ افتاد و گفت ای شیخ از تو سلمان میگویم مروی که گویند
 اشری را از ما گرفت بود و یا در کران در بازار او را می شکست و می شکست و می شکست
 می شکست و در شکست مروی و صدان کرد که آن در از وی مروی که گویند با شیخ از آن غافل
 گفت میا و در است حال را بگویند نه از منتر را بگویند مروی میا و در است که گویند
 با می میا و در است که گویند نه از منتر را بگویند مروی میا و در است که گویند
 منتر شکست و در منتر آمد و می گفت که میا و در است که گویند با شیخ از آن غافل
 در شیخ با نه از منتر که گویند با شیخ از آن غافل که گویند با شیخ از آن غافل
 تعالی برضا و حظ ما نقد بر تو و منتر که گویند با شیخ از آن غافل که گویند با شیخ از آن غافل
 شود و هر که از وی اعراض است برود و نقاب بگردد که گویند با شیخ از آن غافل که گویند با شیخ از آن غافل
 که را می شکست بود معاصر شیخ ابو العباس فصاحت مصری را و در آن وقت شیخ ابو سعید
 از منتر غریب است و صحبت شیخ ابو العباس کرده بود و شیخ احمد نصر و شریف بود و در نقاب است
 که ای شریف است بر کار که برستان که کلاک شیخ و تربت بر کار نا آشناست و است و است و است
 آنجا خانقاهی بنا کرده است و شاد است مصطفی صلی الله علیه و سلم مروی شیخ ابو سعید از آن غافل
 شاد است شریف و در بنا و بر شاد و میا و در است که گویند با شیخ از آن غافل که گویند با شیخ از آن غافل
 آنجا است و معاصر شیخ احمد نصر و شریف است که در آن خانقاه داشت مروی که گویند با شیخ از آن غافل
 که ای بود که گفت هر گاه می باید که شاه با هر غایت میباید یک میباید و میباید و میباید و میباید

این در میان چون استاد ابو علی و تاق محمد الله تعالی بنیاد بر آمد و تربت شاد و شاد
 را بقت و توان شب گفت مصطفی صلی الله علیه و سلم خواب و دیگر را فرمود و دیگر برای صوفیان
 این بقعه بناد و تاق مصطفی که اکنون خانقاه است شاد و فرمود و حفظ کرد آن که شنید که چنین
 به دست آمد و استاد ابو علی بر خاست و آن منتر شیخ آمد آن خط که مصطفی صلی الله علیه و سلم
 کشیده بود و در بین میان طاهر بود و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست
 و تمام کرد و در کرستان برار کرد که می شکست و می شکست و می شکست و می شکست
 شیخ و شاد و میا و در است که گویند با شیخ از آن غافل که گویند با شیخ از آن غافل
 می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست
 در از خانقاه است که گویند با شیخ از آن غافل که گویند با شیخ از آن غافل
 بر یافت و دست و دست و دست و دست و دست و دست و دست و دست و دست و دست و دست و دست
 مروی که در نزد همان است حضرتی در بغداد از طاهر آمد و خود بیرون آمد و شاد و می شکست
 را سانی که در حال میا و در است که گویند با شیخ از آن غافل که گویند با شیخ از آن غافل
 گفت شیخ در طاهر وقت بیرون آمد و گفت و یا بر میا و در است که گویند با شیخ از آن غافل
 شاد و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست
 از ایام که بروم شوی و کمال و در حوکی که می شکست و می شکست و می شکست و می شکست
 گویند با شیخ از آن غافل که گویند با شیخ از آن غافل که گویند با شیخ از آن غافل
 معاصر شیخ بود و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست
 می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست
 در روی بزم میا و در است که گویند با شیخ از آن غافل که گویند با شیخ از آن غافل
 می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست
 معاصر بود و استاد ابو علی و تاق محمد الله تعالی بنیاد بر آمد و تربت شاد و شاد
 را بقت و توان شب گفت مصطفی صلی الله علیه و سلم خواب و دیگر را فرمود و دیگر برای صوفیان
 این بقعه بناد و تاق مصطفی که اکنون خانقاه است شاد و فرمود و حفظ کرد آن که شنید که چنین
 به دست آمد و استاد ابو علی بر خاست و آن منتر شیخ آمد آن خط که مصطفی صلی الله علیه و سلم
 کشیده بود و در بین میان طاهر بود و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست
 و تمام کرد و در کرستان برار کرد که می شکست و می شکست و می شکست و می شکست
 شیخ و شاد و میا و در است که گویند با شیخ از آن غافل که گویند با شیخ از آن غافل
 می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست
 در از خانقاه است که گویند با شیخ از آن غافل که گویند با شیخ از آن غافل
 بر یافت و دست و دست و دست و دست و دست و دست و دست و دست و دست و دست و دست و دست
 مروی که در نزد همان است حضرتی در بغداد از طاهر آمد و خود بیرون آمد و شاد و می شکست
 را سانی که در حال میا و در است که گویند با شیخ از آن غافل که گویند با شیخ از آن غافل
 گفت شیخ در طاهر وقت بیرون آمد و گفت و یا بر میا و در است که گویند با شیخ از آن غافل
 شاد و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست
 از ایام که بروم شوی و کمال و در حوکی که می شکست و می شکست و می شکست و می شکست
 گویند با شیخ از آن غافل که گویند با شیخ از آن غافل که گویند با شیخ از آن غافل
 معاصر شیخ بود و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست
 می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست
 در روی بزم میا و در است که گویند با شیخ از آن غافل که گویند با شیخ از آن غافل
 می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست و می شکست

نام وی محمد بن محمد بن شمس است که آنکس را وقت نیاید و عیال نظر بسیار از او میبرد
سپاس است و فی تاریخ المسیح العنونه العاصمه من الله سبحانه و تعالی بن بست و م حمد بن الیه
المروزی و لسانه علوم الخاقین و احد من طایفه من مجتهدین محمد بن محمد بن عربی سید و فی کتاب
السماعی ابو علی الشوی بر وی من الی عبداللہ محمد بن يوسف المروزی شیخ ارسب ابو البرکات محمد بن
عالی سر و کاستاد ابو علی خانی از یک بر شمس می آید و میرد بود و بر شمس فی تاریخ مجاری و شمس
و جمیع مجاری از و صاع و بر میرد ازین صحنی آگاهی تمام بود است و است و ابو علی و قی و این سخن
روی آورد و بر شمس بی سواد ابو علی با گفت که ما ازین صحنی نفس زنی پست و ابو علی گفت من کلمه
ربا بنده است که و بنده است و او را و بنده است و بنده است و بنده است و بنده است و بنده است
آتش است بنده است و است و ابو علی با گفت که و بنده است و بنده است و بنده است و بنده است
ابو علی آن بود که بر شمس بی سواد و است و است و است و است و است و است و است و است و است
تا بر شمس بر شمس بی گفت که و بنده است و بنده است و بنده است و بنده است و بنده است و بنده است
بست اگر بر شمس بی سواد و است و است و است و است و است و است و است و است و است
ابو علی شمس بی سواد و است و است و است و است و است و است و است و است و است
و من بنده است و است و است و است و است و است و است و است و است
وقت قبل از آنکه میرد و است و است و است و است و است و است و است و است و است
که خوشتر از دنیا و است و است و است و است و است و است و است و است و است
که چگونه و است و است و است و است و است و است و است و است و است
و است و است و است و است و است و است و است و است و است
من از پیشان میان است که بنده است و است و است و است و است و است و است و است و است
با عاشقان نشین و هم عاشقی که بنده است و است و است و است و است و است و است و است و است
خبر پس و است و است و است و است و است و است و است و است
و است و است و است و است و است و است و است و است
قران می فرمیدم بر ابو البرکات محمد بن يوسف المروزی شیخ ارسب ابو البرکات محمد بن
ابو کوکب آن گفت که و است و است و است و است و است و است و است و است
و جیشهای می بر آب گفت که است و است و است و است و است و است و است و است
و است و است و است و است و است و است و است و است

صانع می نامند که اکنون که فرزند ترا دیدم این شمس که و است و است و است و است و است و است و است و است
نیز بر آب گفت چون از خانه بروی آتی او را بنزد یک ما میا و چون در صومعه می شدم و شمس
طی بود یک بنده دران صومعه بر ابو الکاسم بر آب گفت و است و است و است و است و است و است و است و است
طی است و است و است و است و است و است و است و است و است
بود چون گرم شد که مرا از گرمی آن صحنی ابو البرکات محمد بن يوسف المروزی شیخ ارسب ابو البرکات محمد بن
و آن قرص و است و است و است و است و است و است و است و است
ای شیخ چه سبب بود که ما ازین یک کتب که است و است و است و است و است و است و است و است
که این قرص برین طاق نهادیم و ما را و است و است و است و است و است و است و است و است
نی روی زنده خواهد گشت و خضر این حدیث بروی خواهد بود و اکنون این بنده است
ترانام با نده که آنکس بنده است و است و است و است و است و است و است و است و است
پیش ابو البرکات محمد بن يوسف المروزی شیخ ارسب ابو البرکات محمد بن يوسف المروزی شیخ ارسب ابو البرکات محمد بن
جراحت و است و است و است و است و است و است و است و است و است
ستو جان قرار نخواهد کرد و است و است و است و است و است و است و است و است و است
از نظر نخواهد کرد و است و است و است و است و است و است و است و است و است
و است و است و است و است و است و است و است و است و است
بنده است و است و است و است و است و است و است و است و است
تو بنده است و است و است و است و است و است و است و است و است
نشان از روی قرآن بود که عقل از وی بر گشت و است و است و است و است و است و است و است و است
ابو سعید ابو البرکات محمد بن يوسف المروزی شیخ ارسب ابو البرکات محمد بن يوسف المروزی شیخ ارسب ابو البرکات محمد بن
ابو البرکات محمد بن يوسف المروزی شیخ ارسب ابو البرکات محمد بن يوسف المروزی شیخ ارسب ابو البرکات محمد بن
و است و است و است و است و است و است و است و است و است
و است و است و است و است و است و است و است و است
ای ابو سعید چه سبب بود که ما ازین یک کتب که است و است و است و است و است و است و است و است
شیخ ابو سعید بر شمس بی سواد و است و است و است و است و است و است و است و است و است
کس از و است و است و است و است و است و است و است و است و است

خبر پس

ف

یاد می نمود داشت بر کافران و بنویسند بر وی و او را بگویند که شیطانیست چون بتی که
در کاروان سرافراز آمد در صوفی را که در آواز دادند که خواهم بگویم شیطانیست و کلام
مرد که امام است آواز داد که منم گفتند شیخ ابوسعید سلام رساند و میگوید که آواز داد
که تو در کاروان سرافراز آمدی باید که بنزد ما آتی گفت که بگره بایه شوم و غسل کنم و بیایم
سلام و پیام حالی عظیم بر من آمد و آن در رویش دیدم که ایستاده و باغ و کلاب گفته اند
نزدت نرفتم است چون پیش شیخ آدم و شیخ مراد به گفت

این بعد از الرسول جدا و جدا رسول است جدا رسول سلام کردم جواب داد
گفت اگر تو رسالت آن بر من خواستی باری حق و بنزد یک ماعز نرفتم تا تو از من
پروان آید ما منترانی بهتر می شنایم یا تاجه داری و آن بی سر جدا گفت است از بیست شیخ
سوال از ظاهر من رفته بود که غذا بپزیرم و شیخ آدم و شیخ گفت اگر جواب اکنون که
بر تو لازم شود که باز گویی شغلی که داری بگو و چون بروی جواب گویم تا در میان بودم
مرتب شیخ من بودم وقت رفتن جواب عظیم بدم که گفت آن بر را بگوئی لا بی و فایده
عین نمی باشد از کجا ما در سر پیش گفتیم که گفت معنوم شد گفت من در میان نه می دانم که
این بینایا بگو و بایه بگو **جسم خدا شکست جسم نیست** و شیخ نو
بی جسم می باید زیست از من اثری نماند از خلق نیست چون از خود شوق شد جان
گفت شیخ نیز مایه نماند است که حسن مودت فرمود تا بنویست چون بر آمدیم هر دو
بر جمعه چینی بیاد افتد را جلد باوی بگفتم و این بیتها را خواندم چون شنیدم فرمود و بیفتاد
و از این دو کس او را بیرون بردند و بخت و در خال بود شیخ قدس سره گفته است
بر بسته و کر باشد و بسته و کر **ایچه انعم الله علی قلعه نریمان** دارد و در خفا آن ظاهر
و نا و جده نا آگاه تا علی ایتر بسته است تا حیات غایبی را بر آید و هر یک مددی که در میان
مرای می نماید چون صید ملک الموت بیدار بیدار آید عاریه از سر زبان بردارند و رسالتی مرد
ظاهر شود و ایچه خلق بدل دارد بر بسته است و از وی توقع غارت بسیار در دنیا و دین
روزی نوالی در پیش شیخ این بیت خواند **اندر غزل خویش بمان خواهی گفت**
تا بر لب نو به زلم خویش بخوانی **شیخ گفت این بیت که گفته است گفته اند عماره گفت**
و از دیارت او شیخ شیخ با جمعی زیارت وی شد و این را می رانی حضرت شیخ که بهت

در راه و بگوئی که گفت ندانم که کلام خود پروردگار و راه به این ای جان و جان
تو را سلام کریز **بما رسیدن بنین و بنو مشین** و هم حضرت شیخ فرمود جان کریز
ایات بر پیش چاره ما خواهند **حییت این خیر در همه آفاق کار دوست**
بر دوست رفت از بنز و یکبار **آن همه ندوده بود و بن حد نماندی** و آن همه نماند
وین همه کرد و در شیخ با رسیدند از معنی این خبر که گفتار ساخته خیرین عبادت بسته شیخ
اندر یک یک ساخته اندر مشیت خود و بهتر از عبادت یک سال از اندیشه هستی خود و بعد از آن گفت
ماروی زان بید می شمع طراز نکا که گفتم در روزه دارم نماز چون تا تو بودم
بجز از من جدا نماز چون بی تو بودم نماز من جدا نماز **ایستاد ابو صالح که مری شیخ بود و پیران**
حضرت شیخ مراد بگویم خوب را که او بیست و نوزده شیخ بود و خواند و فرمود و است فخر باره
که غزب بار بارای ما و صالح چری نویسم و است فخر و کافه آور و فرمود بنویس
حوران بنظره که در صفت زده در صفات **عجب گفت خوب گفت زد** یک عالم سید بران زلف
مطرف زد **ابدالی چه چنگ در صفت زد** خواجها بگویم خوب را که بنویست و بنزد یک
ابو صالح بر و زده می ایستاد و حال صحبت یافت در میان و زبیر و آن بعد از زبیر و شیخ
که بر یک آن سر و شده بود و این بیت بخواند **فرمانده زرد و من زرد**
فرمانده زرد و من زرد **شیخ را گفته فلان کس بر روی آب میرود گفت است برقی**
و شی بر روی آب میرود و گفته فلان کس بر روی آب میرود و گفت سهل است در هوای برکت
زلفی و کسی نزد او ایستاد و گفته فلان کس **یک عالم از شهری شهری میرود و گفت شیطانی بنزد یک نفس**
از شرق مغرب میرود و از چین میرود **ایسی یقینی نیست** مردان بود که در میان خلق نشسته و داد
است که و زنی خواهد با خلق آفرید و یک خط از یاد و صدای غافل میانه شیخ را بر سر انداخت
حییت گفت آنچه در سر داری بنوی آفرید گفت داری بری و از لقمه بر تو آید می بخور و هم شیخ گفت
العیس و ما سواد جوس از قطع الفس و هم شیخ گفته جواب بیان بند و صدای زمین و آسمان نیست
فرمود که کسی است بنده و می تو بیا برسان بر کرد و بخواند سیدی شیخ فرموده اند که در سفر بودم
بر می رسیدم گفتیم اینجا از برای چه کس بود است گفته بری بود است که در راه و او می گفتند که
چنگل است که در او دیده باشد گفته اینجا بری است درین که در او دیده است فرستادیم آن
بر می رسیدیم که در او دیده بود که گفت که ای بوم که او را فرستادیم گفتیم که از وی چیزی

[illegible]

مرآة و گوشت ای است و این حدیث بر دو ام بود گفت اگر بود مادر بود شیخ دست بختیم
و گوشت این نازان مادر است خدمت شیخ شب جمعه وقت نماز صبح چهارم شعبان سنه
در یصین و در آنجا نیز در این باره و غرض این نزارها بود که است **شیخ ابو القاسم کرکائی قدس**
قدس سره و شیخ ابوعثمان مغربی و شیخ ابوعلی کاتب و شیخ ابوعلی رودباری از مذہب الطائفة حنہ میر
قدس سره و بر اخلاقی قوی بود است ظاهر صاحب کشف المحجوب گوید و قتی مراد اعتقاد و طریق
حق آن چنین شد و شواهد متعدد شیخ ابو القاسم کرکائی کرد و میاد و مرشدی یافتیم که برادر برای وی بود
تنها بود و در آنقدر ما بعینها با پیوستنی می گفت نیز با پرسید جواب خود یافتیم کتم ایها شیخ
ازین و اعتقاد خدمت کفایتی بر این سنون با جدای کفایت درین ساعت ما طریقتی که اینک از من بیان
سوال کرد و روزی شیخ ابو حسیب و شیخ ابو القاسم کرکائی گفته فیصل الصغالی را و حواجا با هم نشسته
بودند در مجلس بر یک تخت و جمعی از ایشان در پیش ایشان ایستاده بر دل درویشی گوشت
و این منزلت این بزرگ صاحب شیخ ابو حسیب را روی آن درویش کرد و گفت هر که خواهد در آباد
بیند بهم در یک وقت در یک جای بر یک تخت که در زنگران درویش چون بشیند در آن و دور یک
گرفت حتی سحانه و تغالی عجب باز پیش چشم دی برداشت و صادق سخن شیخ بر دل وی کشف
گشت و این که روی ایشان در مجلس بدین سبب که با حق را با تو که و تغالی در زمین هیچ بید نیست
بزرگوار زمین مرد و شخص شیخ ابو سعید روی آن درویش کرد و گوشت شخصی مکی بود که هر روز در آن
جای که چون ابو سعید و ابو القاسم صفاء فراد و از سر صفاء فراد بر سر **خواجه مظفر احمد بن محمد**
قدس سره و کفایتی ابو احمد است خدای تعالی در باش ریاست در این قصه مکتوبی
و تاج کرامت بر روی نهاد و وزیر میان نیکو بود و حدیث عالی در دنیا و دنیا شیخ ابو سعید ابو مظفر
قدس سره تعالی سر فرموده اند که ما برین درگاه از راه جنگ آید و خود را جوی مظفر از راه خداوندی
یعنی از آن جهت شهادت یافتیم روی از شهادت بجایادت آمد صاحب کشف المحجوب گوید
که من را وی شعبانم گفت آنچه جنگ را با قطع نوادی و خداوند در دنیا فی روی نمودن در باش صدر
یافتیم و صاحبی با عفت این قول را در آن هر بدعو می بود و از آن از نقص اینان بود و هیچ حال اعتبار
از صدق و حال دعوی نباشد خالصه که اهل حق را روزی خود را جوی مظفر از طریق مسکنت که کار با شیخ
ابو سعید احمد داشت که جهان ازین ملک و آن شیخ ابو سعید است و باقی خبر یکی از مردان شیخ ابو سعید

ایمان حاضر بود و از سرگرمی به غفلت های افرا کرد و پیش شیخ آمد و توبه خواست و مقرر شد و از
گفت شیخ بزرگ و در آن مظهر را بگوید که آن یکی هم توبه میجوید بنشینم **و بعد از آن شیخ فرمود**
قدس سرمد هر دم ای محمد است از عیالی بجای من بود دست سخت نزد کار و صاحب جنتی
نکاران بشهر طوس می بود دست افروزی آنجا دست افروخت که شیخ از صاحب الاطیر از خدمت
عزیزت نشاء کرده بود یکی از دیه ها که نواحی طوس بود رسید و بدو نشی را گفت بهر طوس
باید رفت بنزد یک خواجه که مشغول بود ای گفت که کوسوری است که مشغول است تو در خدمت
آن در ویش نیست شیخ خبر نمود از صاحب نیز که در برابر او اسوار شدند و در صفیان در خدمت
شیخ چون یک در سنگ نشاء رسیدند عیالی که آنجا نشاء با جوان و پدرش شیخ و یک و ده جمع
باشاد و جوان آن در ویش پیش مشغول رسید و بجام شیخ گذار و مشغول بنشیند و گفت بگوید
ناور آن جوان مشغول این سخن گفت شیخ از این صاحب را در جمع روان شدند و در آن در ویش
شیخ رسید و سخن مشغول را گفت شیخ هم از راه پیش مشغول آمد و شیخ استقبال کرد
و در بر گرفت گفت قانع باش که این توبه که اینجا نیز نذر و نذر خدا بدهد که نخواستند او در ویش
الفضل و عیالی در بعضی از دیه ها نشاء است که مشغول نماز کردی از او اخراج نمود و از او
محمد امام محمد عراقی یعنی الفضا جدا نمودم که در وقت صلوات نامه این نشاء و در آن نشاء
بودی که روزی که مشغول قدیم بران خاک نشاء بودی این محمد ترک نشاء بود و بگوید و بگوید
آمد شیخ از صاحب الاطیر نزد آن سر و مجلس بنشیند این محمد نشاء بر نشاء بنشیند و بعد از آن
صلوات پیش کرد و از آن نشاء است چون ساعتی بر آمد سلطان محمد گفت ای سلطان ای سر و
بنده بنشین که که بنده برفت آنگاه در زمین نهاد **و بعد از آن شیخ فرمود** عیالی
در بعضی از دیه ها نشاء است خود را بر این آنکه شیخ که در حضور خست یکسان نمود بلکه آن و در ویش نشاء
توبه لایان محکم یکست سکیده که عیالی بود بر بر برگ و در ویش نشاء است از او اخراج نمود و از او
این مرید را بنزد آنجا از عیالی آمد این مرید برفت و حاجری حاضر بنمود و در وقت نزد آن
و آنجا که هر چه است بود بر و بعد از آن که در ویش نشاء است از او اخراج نمود و از او
که وقت شد حقیقت کار را را کسل کرد و بنشیند هر که در آن در ویش نشاء است ای جوان مرید
نزد ارسال جان و غیب و عشق افروخت توبه سخت بنشیند که این فراق حاضر مروری است
توبه حاضر هم باید بود هم دی که در میان آن عیالی که برای مرید راه مسو که نشاء عیالی بنشیند

[illegible]

ناله و دردم که ساید یعنی خمار شد از بادهای خود چشتم گفتند شاید که کسی باشد که نزدیک وی مراجع باشد
آید و ما را معالجه کند چون ناله کردیم و دردم که شد شیخ ابو جعفر الرحمن سلمی است که روح وی در صورت
جسمانی منتقل شده است و حق سبحانه و تعالی بخت رحمت برین را بر ما بر فرستاد و بر ما انعم کرد که در این
مقام می بینیم گفت که درین مقام بعضی روح هر کس که داند و درین مقام را دنیا بعضی و دوزخ و رحمت
درین مقام پس هر که رحمت و دوزخ را است خود را در آن مقام کردیم گفت القویست مستوحش پس
گفت بعد از آن بخت ملک العباد الالهیه الموصول فیها المقام فاعلموا ان فی راضی است
با که با حضرت علیه السلام درین مقام شاکل باشد و ما انعم با ابا عبد الرحمن بن مقارم و ما بهیج
نامی نمیدانم که آن ناخوش خوانم گفت در این مقام فقره تحقیق پیش شیخ ابو عبد الرحمن گفتند
الذی لا بد فی الصوفی من تخیل الصدف فی الاحوال فالادب فی المعاملات فی تاریخ الباقی
از توفی السیدی سنانی عشره و اربعه **سینه من فی من سلسله عمارت** وی بر شیخ
ابو عبد الرحمن سلمی است از کجا در شایع است با ابا عبد الله بن شارل ابو علی نقی صحبت داشته
است و شبی را دیده بود و می داند و در علوم معارف کامل بود چون شیخ ابو عبد الرحمن
متولد شد مرگی که داشت بفروخت و بصدقه داد و او را گفت نه بیری آخر برای وی هیچ باز
نگرفتی گفت اگر صالح بود و می توانست صاحبین را که مصلحت بود و من آنست و خداوند با شمس
توفی رحمة الله علیه در این دنیا **ابو رسول الصدوق رحمه الله** وی محمد بن
الصعلوکی الغضیه کان امام وقت فی علوم الشریعه و و احد زمان و المتفق علی تقدمه علی
اسان الاولی و العدو و محب الشیعی و المحدث ابو علی النقی و رافعی و الحسن النوفلی و ابی طاهر الغضیه
الغنی بوری و کان حسن السماع و طیب القوت شیخ ابو عبد الرحمن سلمی گوید که ابو رسول معتمد
را از سماع بر سیده گفت بنحیب لاهل المطابق و صاحب لاهل العلم و بکره لاهل الفقه و الفجر و فی
گفته که هرگز دست در جیب نگذاشته ام که در جیبم نرود ام و ما فعل و بکلی بی خود است
و جزوی که گفته قد تعدی من غنی ان بکون کن یعنی ابو عبد الله ختی گفته که خواهر منغوفت سخن
شیخ جراحین گفت که این باست قد غنی من غنی ان بکون کن منی شیخ الاسلام که گفت که این
باست و بچاکس من گفته که من که او را الطیب بنابند اعطایب باید و توفی ابو رسول الصدوق
فی النشأ بوری فی ذی القعدة سنه تسع و ستین و ثمان مائه و توفی ابی ابدی الطیب سلمی بن محمد بن
الصعلوکی الامام فی حب سنه اربعه و اربع مائه شیخ الاسلام گفت که رسول صعلوکی گفته من قد

قبل از آن قد تعدی لاهو و نه روزی سبیل صعلوکی در در کس گفت که عید یعنی با بلی گفت که
خواند و از این شکست ترمی آید که الله تعالی با هر سببی سبکو بد و با صطعک تقی شیخ
گفت که هر احد است برین سخن که وی گفته **شیخ ابو القاسم نقی بن محمد** نام وی عید
الکرم بن مولی بن نقی است صاحب ساله نقی طایف لاهو و نه روزی در قرآن و برادر
مرغی طایف بسیار است و تصانیف لطیف در ادب و علی و حق است و استاد ابو علی
خادمی توفی فی ربیع الآخر سنه خمس و ستین و اربع مائه صاحب کشف المحجوب گوید که ما غنیری
را از بادهای حالش بر سیدم گفت مرا و توفی سبکی می باشد از هر روزی خانه بر سنگ که می
از غم گوی می جسته می انداختم و این از آن می بود که مرد و نیز یک وی کسان بود و لایک هنوز
چو مرغ را بر تو بود که در راه آن بود و در راه شک داشت و صاحب کشف المحجوب گوید که از
وی شنیدم که گفت مثل الصوفی کشف البرهان اوله بیان و تفرس کون فذا انکنت فرست و هم
نقیری گفته است انوشیبه سقوط المرسوم من ظهور الالهیه فی الاقمار عند طلوع الازار کاشی
الغزالی عن ظهور غلظت بقدر ربه الایجاد و جدره فی طایفه و کرد و ما انشد نقی
سقا الله اوقات کنت اخلو ابوجهکم و نقیری الهوی فی روضه الانس صاحب - اتمنا زمانا لعلنا
قریه - و اجمعت بوما و الجنون سواک **شیخ ابو القاسم نقی بن محمد** نام وی عید
بن محمد است در غنویان و علوم حاصل و در فروع امام بود و شیخ بسیار در کتب بود و از کبرای بن
شرف بود صاحب کشف المحجوب گوید که بر وی انسی عظیم بود و در بر من و شرفی صادق و در بعضی
علوم مستاد من بود و مرکز این صفت کسی را ندیدم که شرح را نیز یک وی عظیم بشنود و از آنکه
نزدیک وی چو سینه از دنیا و بعضی تصور بودی و بعضی اشتیاق عودا لا عود له و بسیار کفخی که
مرغی را باست بحال باشد و مرا تر است بحال است که برین نخواست و او را بود و آن است که
فی بابیه که خداوند تعالی مرا بعدی بود که مرکز آن مردم را وجود نباشد زیرا که هر چه است که از آن
و مناهات بعد حجاب و طاهر اند و آدمی عاشق حجب خود شده میستی و در دهر از راه حجاب
از این حق تعالی میستی است که عدم بر وی روا نباشد و زبان دارد و ملک و بر آنکه من نیستی که
که هر چه نیستی راستی باشد و هم صاحب کشف المحجوب گوید که در روزی پیش ابو القاسم سلمی
بود و در کتب و خطب لاهو و نه روزی را از آنکه لا قدر علی شی و می گشت و نفع و نیز از بدنامی که از
دینا بخوابد رفت گفتیم انما الشیخ ابن جلال است گفت باز ده سال است باورم بخار سیده است

١٢٤

و بعد از آنکه حضرت محبت وی بیکدیگر در فی سینه نشین و در بعضی و در بعضی از این است
که شیخ ابو سعید ابو الخیر در دنیا بر بوده است و نام او ابوالفتح محمد بن علی از ایشان است و نام او
که در حضرت بکر و در خانقاه ایشان منبر نهاده بود و در مجلس گویند و جامع بر آن بودند
و مردم می آمدند و می نشستند شیخ ابو سعید اندک با کوه رسیدن است و نام اهل آن سوره بود و چون
نشسته و بیکدیگر را پرسیدند شیخ ابو سعید اندک با کوه گفت من چیست است و نام گفت و از شیخ
ابو سعید مجلس خواند گفت بنشین بنشین ابو سعید اندک گفت من در این مجلس یعنی نام حضرت
ابو سعید اندک نشست است و نام گفت گوش را که این مرد و من فرست بر خواند و هیچ حرکت نکرد
و هیچ نمیدانستی که او عالمی با زبانهای شیخ ابو سعید در آمد و بر من نشاندن قرآن بر خواند
و شیخ دعا گفت چون سخن آنرا ابو سعید اندک با کوهی پر بار کرد و همان دعا پسته را بخود گفت
پس که کرد و زیارت است هنوز از این سخن تمام نمیدانست که شیخ وی بپای وی کرد و گفت
ای دینا و معادن با دست این کلمه گفت و یا زید سخن گفت چون شیخ سخن کرد که شیخ
ابو سعید اندک آن حالت بدید و آن خلقت و شرف وی بر خواند و شرف بدید و نه بشد کرد و کرد
موقف چو بدید با دست و دم و جنبش شیخ را بپاییدم از کوه که بار حضرت ایشان کرد و رسید
که این همه برین در عالم مشهود و بر ما بیخ ظاهر میشود شیخ بر حسب در حال وی بودی که گفت
ای تو آنچه **تو جهانی که در محبت جهانی جهان** من چنانکه که در محبت جهانی است
و صلی الله علیه و آله و آله و ائمه و اوست بروی فرو آورد و از من فرو آورد و پیش است و اندک
و ابو سعید اندک با کوه نشستند شیخ ابو سعید است و نام را گفت که این خواهر را بگو که دل این
خوش نشاد ابو سعید اندک گفت که دل خوش آن است که من که در خورشید که سلام من می آید بعد از این
و بیکدیگر شیخ ابو سعید گفت بسیار در میان و بزرگان در چشم هر دو افتاد است و میان نظر
می آید که نمیزدنی که چون شیخ ابو سعید اندک گفت که من سخن عرض بسیار در میان و بزرگان
بزرگتر است و آن کلمه را در او روی از کوه و روی بر داشت و صفا شد و بعد از آن که شیخ
بر قیامت چون شیخ ابو سعید اندک آن کلمه را در کوه شیخ ابو سعید میرفت اما هنوز در رقص
ایشان کلمه را میگویند و پشت بیکدیگر که اظهار آن میکرد و شیخ را خوب دید که کلمه را گفت که
و از قصه ابو سعید اندک گفت و عمل و لایق و الله العلی العظیم این خواب منطبق است
و بیکدیگر محبت و محبت بیکدیگر که فی سینه نشین و در بعضی و در بعضی از این است

و بزرگتر است و سوره چند قرآن بخواند و بخت جان خوب دید و داشت که آن خواب
بخت و بسبب آن بخت است که شیخ ابو سعید در دنیا و در دنیا و شیخ ابو سعید اندک
بر خانقاه شیخ رسید شیخ ابو سعید در اندرون خانقاه می گفت نوم او از قصه ابو سعید اندک
دل خوش کرد و او را روی تمام بر خاست **شیخ مومن شیرازی در حدیث شیخ الاسلام گفت**
که شیخ حسین بن حسن گفت که نیت چه کردم پیش از رسیدم مسجدی را آمد شیخ مومن را دیدم
نشسته و روی میکردم که دم و دم میبستم گفت بر نیت داری گفت نیت چه کردم گفت ما در
دری که قسم در گفتم که اگر در پیش من شود منم منم می آید گفت جوی جوی من چیه چه کز به ام
بر رسید و بای برستی زیاد و در راه آمد ترا و دم تو شادی دل را در راه فراموش ده **ابو سعید**
سای محمد صالح بسیار بزرگ بوده است و بقره وی در عکله است از بلا و شام را صاحب شیخ
علاء دینوری است و وی از اصحاب شیخ هبیرا بصری و وی از اصحاب شیخ خلیفه مرعشی است
و وی را صاحب بر اجماع است حدیثی از اهل سمرقند و شیخ ابو اسحاق شافعی بقیه
بخت رسیده و خواهر احمد ابدال که مقدم شیخ بخت است صحبت و برادر بافته و از وی
ترتیب یافته **خواهر احمد ابدال بختی در حدیث** وی بر سلطان فرستاد است
که از شرفهای جنتی است و امیران ولایت بوده و بر اخوانی بوده و بخت صاحب شیخ ابو اسحاق
شافعی می آید و آدمی در خدمت وی خوروی روزی و در گفت که برادر ترا خور می خواند و بود که در
شافعی عظیم باشد می باید که کلمات هم برادر خود بکشی تا در ایام حل چندی که در آن حرمی رنجه باشد
خور و آن صلیفه صاحب موجب فرموده شیخ ابو اسحاق بدست خود در بمانی رستی و صبر و صفتی و با
بخت هم برادر خود را بهما داشتی تا در تاریخ سده ستین و مائتین که زمان خلافت منصور بالله
بود و خواهر او احمد بن عبد الله همان صاحب در خانه خودش از وجه جلال برادرش بسیار و کلمه
و شیخ ابو اسحاق بخانه وی آمدی و در او انجمنی خواهر او احمد را دیدی گفتی از این کوه که
بیکدیگر که آدمی ندانند بزرگتر که خاک کرد و در حال انجمنی و با برادرش شد و داشت و وقتی که خواهر
او احمد بن عبد الله رسید بود و در خانه و در خوا و سلطان فرستاد بقتضای شکر بخت که
است و در شافعی شکر را از برادر خود و اتباع وی جدا افتاد و میان کوی رسیدند که جملتی از اهل
در بر سر کسی است و در شیخ ابو اسحاق شافعی میان ایشانست حال پردی گفت از اب فرود
آمد و بخت شیخ افق و نسب و سبب و بخت بیکدیگر است و بخت بیکدیگر است و بخت بیکدیگر است

کتابخانه

گویند آن حقیقت باشد اگر وقت که در بخت ترا با من اراده بجان باشد که ای که در بخت
شیخ الاسلام گوید که شیخ الاسلام چنین بود شیخ الاسلام گفت که بواسطه این درج به آرزوی بخت
فی الجین میری آمد از هر حال وی رسید بکشتن بانی در حق جلدی واری چون بعد از مایه وی
در آمد و برگشت هیچ است یاری گفت و ارم بیت یاری یار نیست بخوار و خستین
العین در سماع شریه و طوفان از چشم دیدی و آن شکفت ای ابوالحسن عجب مدارا که ای
است مددی بگردی و حال من می پس میگردید بآن در ترقی جگر و ای از وقت هیچ بازوان
میجو از هم شک از چشم نهان به برن شکست که نوحه اندی به بن که حال ظاهر شد شیخ اسلام
گفت تا که کار اول و بر استافت زنگیری میگرد یعنی پلیر گفت انگاه که در شکست
یا خود و حال غلبه می آید و این است از آن چنین نفس میگذاشتند و گفتند که بر زبان شیخ
الاسلام گذرانید آمد مسخر که خندید ای از آنکه شکست و شاید که بعضی میگردانیدند
تعالی و این چنین قدر استافت و افت و دی در و او شد و است میت قدر و هم دی و بجز
احدی که تا این از مایه و غموی نشاند و چهار سال بود شیخ ابوالحسن از آنکه
شیخ الاسلام گفت که ابوالحسن خوشی بزرگ بوده و عارف و بانی ترس رفتی و می گفت که از این
بر آید اندم تر تا سبب آنجا ندیم که اینان یکدست هم کوستان می گوئی باز نشد بود و
جان خود و یکبار از آن در حال شیخ الاسلام گفت که بود و بل عقیده بن ستمه الکوفی از درگاه
بجین است و خشنیدی دیگر کسی می ازین مایه گفت است القدره بالیکه افق الکلی شیخ اسلام
گفت که باز آمد و صحبت خوانک حضرت لذتی باید بایده و تو باید بقرابت و خوشی میباش
ست چون وی رفت در ایاد آن بودند بر سر تری و خلایک گفتند و برام خانه چهار طاقی و در آنجا
وی از آنکه یکبار میفرشته و بهای وی و من سبک اند و رحم الله تعالی شیخ عمو گفت این قمر طاق باز
نور است و این افغان و من میباید و در شیخ الاسلام در خوشی میآمد و می سبک بود
و منتقدت فیما را گفت محمد عبدالکاکر گفت که محمد بگو و را که می بنم سبک آنرا که کشت
نوشید با من را می کرد و از آن در حق من فرود شد و نوشید و قی در و و در حق شادی
آنی که در گفتی برگ آمدن نمازها که در است بهر نوری بسیار در اسوره علی و الله بخوان گفت
مرا می برستم سال است نمازها که در انهم نمی فراموش کرد که کم احمدی گویند که گویند که
است که در اندر بر و محمد عبدالکاکر در روی در آنکه

در شهر مرده مردی بود نامش شیخ عبدالعزیز است سی سال روز وصال داشته شهر
در شهر بود صاحب قبل و یکی از اهل علم است از خاندان اشراف و ارباب علم و ادب
بود و از سال از خانه می میگردید و چون شیخ الاسلام به راه رسید آن را تعجب
خود گفت که چنان سیر با نبرد یک شیخ الاسلام همه رویه که کسب کند بزرگ
است تا بنگرم که حال وی چیست و صفت گفت که اگر از راه افغان خواستی رفت
مردی که او آن مرد است که تصور کردی که در دل داری که آنجا و فرماید زن بری و بیای
آری برو که نه کردی مگر که زبان کنی تا به گفت برو چنانکه میار که تو به سینه چای
پوشید و حضرت شیخ احمد و سلام کرد و حضرت شیخ جواب داد و فرمود که ای شیخ سلام
ما کردی میدانی که آن عورت با تو گفت زبان خواهی برد از دهان گفت چون راست میگویی
چون زبان بزم فرمود که با ذکر و کز بر کوی سسکین کن بر دکان محمد مصاب مروزی که
همه از آنی گوشت بخت است بر قماره او بخت بستان و قدری در شب و در وقت اقبال
بستان و هرست که بخت ببرد که من صفت مقدیری من الکبر بکوی تا از آن گوشت
قلیه سازند و از آن در وقت در شب شریک کنند و بان عورت افکار کن و آنچه در روز
سال بر تو واجب بود است بختی آرد و بجای فرو شوی و غلبی بر همه و دست بر سینه
سال است آن بوده و میانه اگر ترا جاس میاید بیا و همراه بکیر تا عید آن بیرون آید
چون شیخ این گفت از راه خود گفت که مرا که ری میفرماید که در وسیع تربیت من در این سال
و خود هیچ نرفته اند و من بکیر فوت و دخول کنم حضرت شیخ دانست که راه جدیدی است
فرمود که برو سبیل باشد مرس که حاجت یافته از راه خود خواه از راه بر گشت و آنچه شیخ فرمود
بود بجای می آورد و قلیه جلوه می یافتند و به نظر کرده اند در میان طعم خوردن حرکتی در راه پیدا
آمد و خواست که حاجت مشغول شود و آن گفت چندان وقت کن که از طعام بیرون آیم
چون از طعام فارغ شدند از راه خواست که به شربت بر آید و در خود وقت آن یافت از حضرت
شیخ احمد که از شیخ در میان جمع نشسته بود پرسید فرمود و گفت باز به کار باش مرس
که راست آمد تا در انحصار و بجزیل بر سینه روی بجام آورد و غسل تمام کرد و ساعت مرگ
در آن چهارم و ارشاد بود و غایب بودی گفت شد چون حضرت شیخ آمد شیخ فرمود که ای شیخ
چون هست تو پیش ازین چهار بود از شهر فرمود اگر عرض چهار بود از شهر چهار بود و از راه

گفت شدی روزی حضرت شیخ را از خانه شیخ الاسلام عبدالعزیز و در آنجا بود
چون خادم گفت که پیش از این است بنام شیخ فرمود که سائقی وقت بگو که روی در پیش است
بعد از ساعتی در گمانی با خان و خود آمد و بر سر در و سال و نهایت حال آنکه در چشم آید
در آن روز که گفتند ای شیخ در حضرت حق سبحانه و تعالی آن نعمت بسیار را داد است و فرمود
پیش ازین مدتی در حق تعالی هیچ از وی دریغ نداشته است مگر در شتایی چشمه و در آن
عالم بگردیدیم هر جا که بزرگ معذاری و طبعی بود که از اندیم و آنچه بر وی هیچ نمانده و در شت
چنان معلوم شد که سر حجابها را در آنجا میبشود اگر نظری در کار فرزند کنی چشمه می
روشن شود و در این معذاری بود و بنده مولای تو را که مقصود ما حاصل شود و خود را در
خانه که بر زمین می نایم و ملاک شوم شیخ فرمود که عجب کاریست مرد زنده و کار آن
و با پنا کردن بر سر راه علاج کردن بخیر و عیبی است محمد علی السلام احمد که این حدیث پس
بر پای میاست در روان شد و وزن در میان هر خود را در بین روز کن گفتند و چون شیخ بیاید
و آن خانه رسید حالتی عظیم بروی ظاهر شد و زبان وی که شد که با کینم با جانگ چید
کس از آنکه حاضر بود ندانند از شنیدن پس حضرت شیخ باز گشت و بنام خدا و در آن کار
حضرت نشست و فرمود که آن کودک را پیش من بیا و در نزد ما بسیار جرمش که در خانه
و کینه است از نظر آن که در حال مرگ و در چشمه می گشت بعضی از آنکه میاید از آن
سوال کردند که او را بر زبان مبارک شما که شد که حای میوتی و برای مگر و بر سر حجر عیسی
است علیه السلام و در دوم بر زبان شما که شد که گفت ما این دو سخن چون بهم راست است
شیخ فرمود که آنچه اول گفته شد سخن احمد بود و در آن متوجه بود چون در آن که رسیدیم به
فرمود که آنکه احمد باشد مرده را زنده میسازد و برای و آنکه در بر سر عیسی میگرد آن که گفت
با کس بر من نماند و گفت که باز کرد که در شتایی چشمه آن کودک را در نقش میسازد و این
و در حدیث بر دل چندان روز را آورد که بر زبان بیرون آمد پس آن فعل در حق بود اما در
عقل حدیث مرده روزی که همراه حضرت شیخ در آمدند و میان ایشان در حدیث سوخت
حق بر حضرت شیخ فرمود که تعجب این سخن میگوید ایشان از این سخن عظیم متعجب شدند و گفتند
که هر یک از این سخن متعجبان جل شانه از حفظ باشند و از مسئله متعجبان شیخ فرمود که اگر هر کدام
از این سخن در حدیث نیستند ایشان گفتند ما بر این سخن بر گمانی میاید شیخ خادم را فرمود که

محمد وانی قدس الله سره بودی حضور که بر سر دراز نشی خواجہ محمد با ساسی رحه الله
وہی خلیفہ حضرت عزرائیل است و حضرت خواجہ بہا والدین نظر قبول بغیر ذلک الشیخ
بود است و این است کہ بارہا کہ بفرمودہ اندانی می رفتہ اند مفرمودہ اند کہ ازین خاک بوی مردی آید
زود باشد کہ بفرمودہ اند آن تصرعہ را بنی شود تا و زوی از منزل ابرسید کلال کہ از خفا بی بی
بطرف تصرعہ را بنی متوجہ شدہ و فرمودہ اند کہ آن بوی زیادت شدہ است ہما کہ آن مرد ہنولہ
شدہ است خود توال فرمودہ اند از اولاد حضرت خواجہ سید روزگشتہ بر و نصایح و ہجو
پرسیدہ ایشان کہ داشت و مینا ز نام حضرت خواجہ محمد با با بردہ فرمودہ اند کہ وی فرزند است
ماوراء التول کہ وہم در حجاب کرم کہ بگفتہ اند کہ این آن مرد است کہ بوی و شایستہ ہست
روزی کہ رشتہ و ابر کلال را فرمودہ اند کہ در حق فرزند بہا والدین شفقت و تربیت در حق ہست
و ترا بکل کلمہ اگر تقصیر کنی ابر فرمودہ اند کہ مرد و بنا ششم کہ در حضرت خواجہ و وصیت تقصیر کہ حضرت
خواجہ بہا والدین مفرمودہ اند کہ چون خواستہ کہ متاہل شوم بہین مرا بخدمت حضرت خواجہ
با فرستہ ابرسید کہ برکت خدا و ایشان بنی بنی شادان برسد چون بنگاہی ایشان شرف شدم اول
کہ ای کجاست کہ مشاہدہ کردہ ام آن بود کہ در آن غیب و حرم نظری دنیا زہی پیدا شدہ بود ہر ششم و ہجرت
در آدم زد و گوشت نما زکنا دہم و در سبجہ و ہنایم و تصرعہ دنیا ز نام خودم در آن میان و زبانی
من کہ شد کہ اتقی قوت کشیدہ اند بادی خود و حق بخت بہت خود را کہ است لای چون ہند
بحضرت خواجہ رسیدم فرمودہ اند و عا جین باید کہ گفت کہ آتھی بخیرہای حضرت تو را است
این بندہ صنف بران و با فضل و کرم خود اگر حق تعالی بکفایت خود بدوستی بلا فرستہ بعبادت
خود آن دوست ما قوت آن باریدہ و حکمت آنرا بروی خاطر کردہ اند ما خیار خود طلب کردہ
و شود بہت گستاخی نباید کہ وہی از ان مقام حاضر شدہ چون بخیرہم فرسی ہن و اند و حاضر
کہ انجی سر خود ہم ہن سعادت بنزل خواجہ رسیدن این نام را بجا کار آمدہ چو بی روان رفتہ
من در کباب ایشان بنی ز نام ہر دفعہ اگر تفرقہ در باطن مہیا می شدی فرمودہ خاطر را کجا می باید
داشت و در اند بنزل کجی از ہمان رسیدہ بہ بنی داشت و مینا ز نام ہمیشہ ہن چون نزول فرمودہ
در ان غیر اضطراب مشاہدہ فرمودہ اند کہ حقیقت حال بہت براسستی با و نای گفتہ ہر شہر
حاضر است ولی نانی نیست خواجہ توجہ ہن کردہ کہ آن قرص را بیا کہ عاقبت بجا آید
و ہر از مشاہدہ آن احوال یقین بحضرت ایشان زیادت شد

از فرمودہ

سید امیر کمال رحه الله سرہ و ہی خلیفہ خواجہ محمد با با ساسی رحه الله
و ہی خلیفہ حضرت عزرائیل است و حضرت خواجہ بہا والدین نظر قبول بغیر ذلک الشیخ
بود است و این است کہ بارہا کہ بفرمودہ اندانی می رفتہ اند مفرمودہ اند کہ ازین خاک بوی مردی آید
زود باشد کہ بفرمودہ اند آن تصرعہ را بنی شود تا و زوی از منزل ابرسید کلال کہ از خفا بی بی
بطرف تصرعہ را بنی متوجہ شدہ و فرمودہ اند کہ آن بوی زیادت شدہ است ہما کہ آن مرد ہنولہ
شدہ است خود توال فرمودہ اند از اولاد حضرت خواجہ سید روزگشتہ بر و نصایح و ہجو
پرسیدہ ایشان کہ داشت و مینا ز نام حضرت خواجہ محمد با با بردہ فرمودہ اند کہ وی فرزند است
ماوراء التول کہ وہم در حجاب کرم کہ بگفتہ اند کہ این آن مرد است کہ بوی و شایستہ ہست
روزی کہ رشتہ و ابر کلال را فرمودہ اند کہ در حق فرزند بہا والدین شفقت و تربیت در حق ہست
و ترا بکل کلمہ اگر تقصیر کنی ابر فرمودہ اند کہ مرد و بنا ششم کہ در حضرت خواجہ و وصیت تقصیر کہ حضرت
خواجہ بہا والدین مفرمودہ اند کہ چون خواستہ کہ متاہل شوم بہین مرا بخدمت حضرت خواجہ
با فرستہ ابرسید کہ برکت خدا و ایشان بنی بنی شادان برسد چون بنگاہی ایشان شرف شدم اول
کہ ای کجاست کہ مشاہدہ کردہ ام آن بود کہ در آن غیب و حرم نظری دنیا زہی پیدا شدہ بود ہر ششم و ہجرت
در آدم زد و گوشت نما زکنا دہم و در سبجہ و ہنایم و تصرعہ دنیا ز نام خودم در آن میان و زبانی
من کہ شد کہ اتقی قوت کشیدہ اند بادی خود و حق بخت بہت خود را کہ است لای چون ہند
بحضرت خواجہ رسیدم فرمودہ اند و عا جین باید کہ گفت کہ آتھی بخیرہای حضرت تو را است
این بندہ صنف بران و با فضل و کرم خود اگر حق تعالی بکفایت خود بدوستی بلا فرستہ بعبادت
خود آن دوست ما قوت آن باریدہ و حکمت آنرا بروی خاطر کردہ اند ما خیار خود طلب کردہ
و شود بہت گستاخی نباید کہ وہی از ان مقام حاضر شدہ چون بخیرہم فرسی ہن و اند و حاضر
کہ انجی سر خود ہم ہن سعادت بنزل خواجہ رسیدن این نام را بجا کار آمدہ چو بی روان رفتہ
من در کباب ایشان بنی ز نام ہر دفعہ اگر تفرقہ در باطن مہیا می شدی فرمودہ خاطر را کجا می باید
داشت و در اند بنزل کجی از ہمان رسیدہ بہ بنی داشت و مینا ز نام ہمیشہ ہن چون نزول فرمودہ
در ان غیر اضطراب مشاہدہ فرمودہ اند کہ حقیقت حال بہت براسستی با و نای گفتہ ہر شہر
حاضر است ولی نانی نیست خواجہ توجہ ہن کردہ کہ آن قرص را بیا کہ عاقبت بجا آید
و ہر از مشاہدہ آن احوال یقین بحضرت ایشان زیادت شد

سید امیر کمال

که چون صحبت ایشان مشرف شد هر یکی می گفت که ما با هم که موجب صحبت دوستی گشته
بودیم و بهر سبب بیست و نه روز در خدمت کوی ظاهر شده و بنده ای بسیار شاد و خوش بودیم
گفته اند که تره که بود که در این روزها قطع شود و در این مقام حاصل کرد و بسیار بخواند و معلوم
شد که هر دو که یکدیگر را می شناسانند بسیار دوستی می کنند و این طایفه هر که در آنجا می گذشت
محبوبی نمیداد و بودم و با هر یک از آنها بسیار دوستی داشتم و در این وقت که حضرت خواهر من خانم میفرمودند
نظر این فقیر بصورت حضرت عزیزی را میداد که در این اوقات و محبت تمام نمیشد و می بود و در آنجا بود
که از او بگذرد و در آن حال قطع کن صورت بگردانم الله و آن شکسته است و در آن وقت که در آنجا بود
من بود و با شما بعد از آن بعضی از آن شریفم که می خواهم از شما بگویم که در ده روز و در آن وقت که در آنجا بود
که آن قطع و پس صورت مشهور را ایشان بود و ایشان که می خواهم از شما بگویم که در ده روز و در آن وقت که در آنجا بود
نظر کرد و از آنجا که آنجا و دوست که خدمت مولانا به مقرب میفرمود و در آنجا که در آنجا بود
عزیزی می بود و آن خواهر سید احمد می بود که در آنجا که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود
که در آنجا که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود
خواهی که در آنجا که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود
شیخ زین الدین علی و خواجه و غیره و در آنجا که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود
جانب است و معنی از خود و خایب شدند و طریقه ایشان چنان بود که ما در آنجا که در آنجا بود
و چون حاضر شدند این بیت را بخوانند **هو غلام افغانی بزم زلف کیم** **بزم زلف کیم**
به سبب که حدیث خواب گویم **هو غلام افغانی بزم زلف کیم** **بزم زلف کیم**
عبد العزیز و در آنجا که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود
لصحت خواهر من و در آنجا که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود
در میان سخن از خود و خایب شدی و فانی که خدمت خواهر من و در آنجا که در آنجا بود
یکی از آن که بر سر قدم گذاشت که از خدمت خواهر من و در آنجا که در آنجا بود
نه است از وی که می گوید که در آنجا که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود
هم که در آنجا که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود
وی از اصحاب خواهر علاء الدین است و خواهر بزرگ را در آنجا که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود
خواهی بخواند و در آنجا که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود

بدر این ریاضات و محاسن است مشغول می بود و در آنجا که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود
می گفتند که در آنجا که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود
ایشان که شش بود و چون مراد بود گفت مولانا انعام الدین وقت شد که از آنجا که در آنجا بود
بعد از آن که در آنجا که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود
آن گران بنام خدمت مولانا می نمود و می نمود و می نمود و می نمود و می نمود و می نمود و می نمود
بعد از آن که در آنجا که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود
خود را در آنجا که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود
میراث و در آنجا که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود
باز از آنجا که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود
وقت ملاقات آنوقت رسید و ملاقات انعام الدین و بعد از آنکه در آنجا که در آنجا بود
از آنجا که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود
که در آنجا که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود
و از آنجا که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود
که در آنجا که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود
حضرت خواهر بزرگ ایشان رسید و در آنجا که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود
به سبب که در آنجا که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود
خواهر را چون غدا باری که در آنجا که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود
بنام بر و در آنجا که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود
کلیه نصف نماز آن حضرت چهارشنبه و پنجشنبه و شنبه و در آنجا که در آنجا بود
موقع آن و در آنجا که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود
و در آنجا که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود
بر در آنجا که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود
پس چون حرکت داشت خدمت مولانا می نمود و می نمود و می نمود و می نمود و می نمود و می نمود
بر آورد و در آنجا که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود
و در آنجا که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود و در آن وقت که در آنجا بود

ف

و نمود تا در کینه چون سر و پا بر سنگ زد و تا دم می فریاد برآورد که در شیخا که دوست کفر کفر
منوب می کرد که بود و شل شد و حاجتی بر نیفر سپستری شد و چون غلبه از آن شد که بدی تخریبیت
استیلا یافت بفرود که بر آنکه از آنجا برایش شیخ عبد القادر و آید که در کینه بر مردم نظر
شیخ نشسته اند که چون آید و سخن گوید چنانکه در شیخ نشسته است چون شیخ چو آن آید و بر سر آید
بجای خود نشست و قدری از گفت که بر می بخوارم و مرا و جدی حکیم دریافت و حاجتی فریاد گفت
شیخ بعد از آنکه گفت شیخ خبری نگفته و قادی شیخ خواند که این بعد از است شیخ عبد القادر و روی
روی کرد و گفت با یکی از مردمان من نیست العبد من باغبانیکام که آمد که است و بر دست من
نویس کرده و سر فرزان بملانی و بدست شیخ باز و گفت که کسی است العبد من یک حکم بخوار
آید و بر آن بعد فریاد که در شیخ بعد حاجت دارد و شیخ روی کرد و گفت با ندای تو بر کینه
که دیگر و سوار و روی است و من است که من و بر حاجت می بینی راه عالم **میرزا**
میرزا روی فرزند شیخ عبد القادر است می گفته که هیچ می آید آنها بدوی مکر که پیش آنکه
نویس می یادم می شن والدین اگر حاجت بخیر روی بد و حاجتی مقرر شده بودی در صورت ناخوش نیاید
و اگر بگفت چیزی مقرر شده بودی در صورت بگو بدی اگر در روز بعد شیخ عادی آید و پسند
ستین و هفتاد و پنج روز است و می نشسته چنانی خودی و آنکه و گفت السلام عليك
یا ولی الله من ماه جمعه آید ام تا تر است که گویم و در من هیچ حاجتی بدی مقرر شده در آن آید
بجای فرزندم مکر غیر و می گوئی چون روز کشیده آمد شیخ رجب شخصی که مقرر آید و گفت السلام
عليك یا ولی الله من شهر شعبان آید ام که تر است که گویم مقرر شده است و من موت و غنا
خلق در بغداد و کرمانی و قبا و زعفران کشش و در سامان خون ماه شعبان آید هر چه که بدو بانی
شد شیخ در ماه رمضان چند روز کار شد روز و شنبه است و مقیم رمضان قبیله
شیخ پیش وی حاضر بود و چون شیخ شیخ نجیب الدین در روی و غیره حاضر شد و بجا آمد
تمام در آنکه و گفت السلام عليك یا ولی الله من ماه رمضان آید ام که تر است که گویم در آنکه
شد که بدو در من و اول گفت که این آخر اجتماع است در نوبت و آنکه در رجب از قادیان و بزم
ادبیا برفت و رمضان دیگر و دریافت روزی شیخ عیسی و گفت و شیخ عیسی و شیخ عیسی
الدین سر و روی و بر بزم نشست و بر اخراج گرفت شیخ ابی خلیل گفت که در ماه رمضان
و پیش شیخ عیسی با و پسند و دوری که نیست شیخ عیسی بد است شیخ گفت حضرت

در آمد چون او و شد پیش شیخ ششم در پس حق خود خواند و دست برین سالی شد خواند و از
شیخ گفت ای خدایتان بفرموده بروی او و دم که پنج شب و چه بود و من بیان کن که گفت
شد خواند بود و آن شش تن بوال بود و دوازده تا که از یکدیگر و مترقیان بود و که هر یک از آن
بر دو شش است و خبر بود علیه السلام آن مرده را بر بدن او و ما که روی بماند و آن شخص که
فقط شما دین کردم تر سالی بود از سطر طغیه که مامور شده بود و که ویراند آن مرده که در
بوی بر او و دم و بر دست من میماند و اکنون یکی از این است روزی حق میگفت تا که به
در صابر است گفت ای امیر اعلی است و کلامی میگوید و بیکان باز آمد پرسید مشکلی این
گفت تا به العباس بن خضر علیه السلام بر این میگفت که شغل کی چند بسوی او نهادم و گفت آنچه شنیده و
سخنی گوید و دست بجای و نیاز در سرخ شیخ را برین خند از جنت همان روزی گفتی و
که من ویرانی شستم و بی آنکه از وی خواهد و آمد و پشت و با شیخ بسیار گفت و مقدر
بر روی آمد و گفت این بخت و این شاست و بخت شیخ فرمود و که این بام خدایان برسان
گفت این صبر پذیر بود و گفت صبر بخت گفت خست نیست که خدای تعالی فرستد و این
تا این الیه زاد او کند **شیخ تا این روز** و می گفت که روزی در مجلس شیخ عبد الله
بودم و راثنای که بر میگفت بر پای او از منبر تا که قطع حق کرد و سماعی را برش بود و
طرح و آمد بعد از آن نیز بالا رفت و بر بالا رفت و بر یاد دو خست پس من مشاهد کردم
که پای او را کشیده شد و آنکه ششم که بر یکد و فرشی از آن خضر مندرس انداخته و رسول صلی الله علیه
و آله بر آن نشستند و حضرت حق سبحانه و تعالی بر دل شیخ عبد الله و بر شکی که در حاکم
میل کرد که پیغمبر رسول صلی الله علیه و سلم و بر گرفت و شک و داشت بعد از آن شروع و لا غیر
شد چون آن مصفوری بعد از آن بیاید و بزرگ شد بر صورتی و با لیکون بعد از آن محمد
پرستید و شد حاضران از شیخ عبد الله بخت و است رسول صلی الله علیه و سلم و صاحب
را پرسید گفت خدای تعالی ایشان را نمیکرد و است بعد از آن که اوج مطهره ایشان
بصور احسان و صفات و بی پند ایشان را که خدای تعالی ایشان را قوت و روح را و
در صور احسان و صفات ایشان داد و است بعد از آن از سبب میل کردن و خود را و
شدن شیخ پرسید و گفت تعالی اول بعثتی بود که بشهر را قوت آن نیست که بیکد و
تردیک بود که شیخ بخت که رسول صلی الله علیه و سلم و برادر بیانی و بیانی

[illegible]

شمع و سمن و حسنه **باب الحس علی بن حمزه الصمدی المعروف بابن الصباغ** صاحب
 الجنده و مقامات و کرامات بسیار و خوارق عادت بسیار از وی ظاهر شده است
 صباغ بود وی خواست که کبرش را صباغ بنامد بر وی کران می آمد که وی بجهت صوفیه
 و طریقه ایشان می ورزید و از صباغ می نامید و روزی برش آمد و دید که جامه مردم را رنگ
 نکرد است وقت گذشت است و در غضب شد و در یک آن تمام لباسها را بر او و در هر یک رنگ دیگر
 چون غضب جز را بدید همه جامه ها را گرفت و در یک آن تمام جامه ها را بر زمین ریخت و گفت
 ویدی که چه کردی و جامه ها مردم را صباغ کردی رنگی رنگی خواسته بودند و تو همه را یک رنگ کردی
 برایشان سحر و تاراج کردی و در یک آن تمام جامه ها را بر زمین ریخت و گفت
 بود و چون برش آن بعد صبران بماند و وی را بگوید که راه صوفیه باز داشته و از صفت صباغی
 سحر در داشت عادت دینی بود که مردم که نام کسی را در لوح محفوظ از میان خود نبردی در
 خود راه ندادی روزی شخصی از وی طلب صحبت کرد و شیخ سماعی سر در پیش افکند و گفت ترا
 حاج و طلبه خدمت می نماید است که با تو بمانم تا آن شخص میباید که در آن جا در دست گفت
 هر روز بر دو یک بسته طاف را می آورد بعد از آن که آن کار کرد و دست وی بدر و آمد آنچه
 خفا را آن می در وید میداشت و ترا صحبت نظر که شبی در خواب دید که قیامت
 شده است و مردم بر سر اطراف می گذرند و بعضی در قتل میمانند می گذرند و بعضی در قتل میمانند
 چیزی طلبید که دست در آن زندنیافت و خبر میماند که که یک بسته از دستها معلوم کردی
 آنش میرود و خود را بر بالای آن انداخت و بر آن افش هر دو و بخت یافت ترسید
 و معلوم از ده از خواب در آمد بر پیش شیخ برقت چون شیخ بر او افتاد گفت که ترا پیش
 ازین حادثی نمیدانست از شیخ استغفار کرد و بر سر کار خود رفت و فانی شد و سینه
 عشر و سماء **باب الحس علی بن حمزه الصمدی المعروف بابن الصباغ** صاحب
 قدس الله تعالی روحه و رفوعات بگوید که وی بزرگترین مناجات است که من می دانم و از وی
 می آید و گفت کسی که در این مناجات جمله وی را خداوند بگفتن بجزان چنین است با اسحاق
 گفت زیرا که هر یک از ایشان از و حال بیرون نیستند است که در حق من خبر و بگوید می کرد
 با غیر آن اگر چنانچه در حق من خبری می گوید مرا صفت نمیکند مگر با بچه صفت وی شنیده
 اگر چنانچه وی محال آن صفت نمودی موصوفین گفتی مرا آن صفت نکردی پس این صفت

نزدیک من و اولیا الله و اگر چنانچه در حق من بگوید می صاحب فرماست و گفته است که حال
 و برابر حال من اطلاع داد و دانست پس این تمام از اولیا الله است **باب الحس علی بن حمزه الصمدی**
المصری قدس الله تعالی روحه گفت وی از حضرت است و نام وی همان توفیق است و حضرت
 توفیق علیه رضه رسول صلی الله علیه و سلم می لایصل بود و دانست و مصری المولد و الحنفی بود
 از کارهای علم و معرو و فرزندی سیدی کمال الدین محمد گفته است که وی گفته که اول بجز
 و سیاحت از بدو خود و اجازت می خواستم در و ادبها که هر که نزدیک بمصر بود می تقم
 و بعد از آن روزی که با من از جهت مراعات خاطر وی با من می کشم و پیش وی می آمدم چون بر
 وفات یافت بجز و سیاحت و مسو که طریق حقیقتا لکبیر از کشم اما بر من هیچ خبر ازین
 فتح نیست تا آنکه که روزی خواستم که یکی از عماران مصر در ایام دیدم که بر در مدرسه میری
 فقال وضو می سازد و وضو می ترتیب میداد اول دستها و دستها را می شست و بعد از آن
 درین بین در و ارا اسلام بود و در مدرسه در میان فقها مسلمانان وضو می سازد و ترتیب میداد و آن
 درین ترتیب و گفت ای عمار بنو در مصر هیچ فتح نمیشد حتی که ترا دست دهد و زمین بجا زد و
 خواهد بود و قضای آنجا که در فتح فتح فرستد است و التزم کردی از اولیا الله است
 و در از وی از آن وضو غیر مرتب الطاهر جعل و قیاس و ستر حال و برین می نشست و گفتند با من
 من کی و کی غیر منم حج است و هیچ رفیق همراه نیست است خود دانست کرد و گفت یک
 که پیش وی است نظر کردم که در ایام دیدم و یکبار کشتم و دیدی که آنها و دم و یکبار از نظر من غایب
 نشد و اینجا در آمد و ابوالفتح برین ایستاده و شد و آنها را آن منازعت گفت در که بها و او بها
 که سیاحت میکند و دم که او ای مقیم شد که از اینجا بگذرد و دستها بر او را و او وضو
 نفس را در حرم شریف حاضر می شد و با من در سخن را در حرم شریف حاضر می شد و با من
 و چون مشرب از او در می آمدم و بکفیت میسبیدی که بزمین مرکز سوار شدم با زده سال بجز
 که شتاک داد از آن شیخ فقال که پیش من آمده و عمر حال الی الفاعره و او وضو می سازد و قبول نام می
 آدم و بعد که وضو است بر می سلام کردم و وی بزمین سلام کرد و دیناری چند بمن داد که با من
 و بزمین بزمین و حالان تابوت مرا یک و دیناری بده و بعد از آن موضع نیز از فرقه وی که بود که
 آن مکان موضع است که اکنون قبر شیخ ابن الفاضل اینجا است پس گفت تابوت مراد از آن شیخ
 و منظر فی مثل که مر وی از که دفن و او دیناری بمن داد که از اینجا و منظر می آید و آنجا که

منظر است

[illegible]

المجلد الثامن

و طریقتی جای دیگر است پرسید که این کجاست گفتند این محل حضرت نجف است که در آن آب
 بیرون آمد و بشدت درون شست تا که در کافری رسید اینجا ایستاد و در آنجا خبری که میسر
 عورت خود کرده بود و چهار و یک بنو و صاحب بفرست داشت که میخواستند که او را بکشند
 کرد که آن صفت را نیک میدانند و بر اکرانی داشت و بجا نبرد و دختر خود را بوی کج میبرد
 داد و از وی مدد میبرد و دست بر آن گذاشت روزی بجا برآمد و در آب غوطه خورد
 چون سر برآورد و دید که در جلیقه او دست در میان موضع که پیش ازین صفت سال در آب
 در آمده بود و با جماعتی میخواستند که او را بکشند و بجا نبرد و بجا نرفت
 آمد و بدید که با صاحبان نجفان بر ترم بسته بود و بر سر بسته است بعضی اصحاب با وی گفتند
 که زودتر باش که بعضی از جماعت میگذاشتند و با او میبرد و بوی او را میزد و او را میزدند
 آمد و قبل از آن که آنجا نرفت و در وقت احوال میست می گفتند که معانی که فرموده بودی که برای این
 مایه بر آن کنی که آنکه مایه بر آن میست میست همانا آن آرد و مایه می خورد و بعد از آن که آن
 شیخ این سبک آمد و بجا نبرد و می گفتند که در قضیه او را خود را با بصره می گفتند
 فرمود که در نزد آن را از سر میفرستاد و حاضر که چون فرزند از آنجا میبرد و در آنجا که او در دست
 بیرون میست و شیخ این سبک از وی پرسید که آن روز در جلیقه میبرد و در آنجا که او در دست
 گفت بنی و آنقدر جمعی است از اول روز در ظاهر من از بنی که آنجا میفرستاد و آنقدر که در دست
 بروی شیخ گفت این واقعیت است از خدا می توانی بر تو و در دفع مشکل و دفع بایان و دفع
 نشانی که خدا تعالی قادر است که در دست را که نسبت به بعضی چند کان خود را تا سبط کند و در آن
 خوا تا بداند آن کوتاه باشد نسبت به بعضی دیگر و همین است حال در بعضی زمان که از آن کوتاه و در آن
 و او را بعد از آن که بایان فصل است آنکه صاحب فواعت قدس الله تعالی سر زانو
 کرد و دست شخصی جمعی از خود و ملکیت کرد که مقدار می فرستاد و خود را بفرمان برده تا آن که
 و بر جانب رسیده بود و بجا نرفت و باب و آنجا غسل کند از خود و عجب شد و در آنجا که
 کسی در خواب پدید کردی و بعد از آنکه دست است آنجا که خدا شده و دست شیخ سال با خاقان خود و سر
 و از وی خبر زندان آمدند بعد از آن که خود را در میان آب و بشل تمام کرد و با او میبرد
 و بعد از آن رفت و همان گرفت و بجا نرفت و با اسل نهان آن واقع را با زکات چون می چند برآید
 آن خاقان از بغداد آمد و فرزند از سر میفرستاد و در آنجا که جوری را می پرسید چون در وقت

کردند

چون می خاقان و فرزند از آنجا میفرستاد از آن وقت و فرزند آن پرسید که آنجا که میست
 زندان کرد و دست گفت شش سال **شیخ محمد بن محمد** نام میگویند که وی و زنی بر فاش کردند
 و در یک وقت بعد از آنکه پیش از آنکه میفرستاد و خود را میفرستاد است بعد از آنکه پیش از آنکه میفرستاد
 خانه می و در یک وقت که آنجا که در و بر آن که آن زن را حال گشت و در آنجا که در و بر آن که در
 بیرون آمد و شیخ و بر آن که میفرستاد و در آنجا که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در
 خود را میبرد که چون آن زن بود از آن خبر داد و در آنجا که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در
 و در آنجا که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در
 برید و گویند که شاد و شیک و شاد و شیک که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در
 خست و او را میبرد که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در
 ریخت و آن دیگر در آنجا که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در
 که خوشتر از آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در
 که **شیخ محمد بن محمد** و اما المصنفات العلیه و الاحوال السیئه و الاوضاع و الکرامات
 الخارقه در احوال عال از مطلق طریق بود و زنی و دیگرین فاش کردند که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در
 صاحب العین علیک صبر میفرستاد و در آنجا که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در
 و از آنجا که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در
 الاوضاع السیئه و است لغزش می مکن و نشد و ول می میفرستاد و صدق را در دست و سپید میفرستاد
 بروی جدا آمد و خوار و عادت از وی بگذر و آنجا میفرستاد و زنی بعد از آنکه از آنجا میفرستاد
 بیرون رفت و در آنجا که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در
 شیر میبرد و چون میبرد آورد که بار کند و بدید که در آن گوش و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در
 و گفت و در آن گوش میفرستاد و در آنجا که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در
 است و چون میفرستاد و در آنجا که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در
 از و گرفت و گفت که هرگاه که خواهی بروی میفرستاد و زنی میفرستاد و زنی میفرستاد و زنی میفرستاد
 رفت و بجا نرفت و در آنجا که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در
 است و بجا نرفت و در آنجا که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در
 است و بجا نرفت و در آنجا که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در و بر آن که در

قصه در بره

ع

خدا گفت حقیقت من و شریفه و از وی که خود من و خود دیده پس او حقیقتی که نیست
موجود حقیقی سوی الله و من با حیات قدس سره
او چه در دل منی چشم دل که در دست که را به میروی منزل گوید و در و شایسته
بی وفا می کردی بخواه و دوستی حاصل کرد جز منی تو نیست منی منی
ای پرستیدار من خوش منی بخدا که از آنکه بی پرستی نگذری خدا که کسی نیست به تو
است حقیقت نشو و حال سوال فی نیز به با حق چشم و دل تا خود کنی دیده و دل خود حال
هرگز نماند است بقال حال **و** انم زوای هر من بر من ز دست و در دست
آب میاغم من است علت را جدا جدا در حق علت بگذر که بنگاه و جدا است
اینکه منی نزد من است و اول را دست شیخ صدرالدین که از دست الله شده و
از ان صحبت شیخ صدرالدین علی می که وی از من شیخ او جدا الدین که با او قدس بود و
رسیده و نسبت ادوات را به خط بعضی معتقدان وی دیده ام و آنجا شیخ صدرالدین علی می
نگاه کرده به شیخ صدرالدین را یعنی چنین استماع افتاده که خدمت سید قدس سره شیخ
الدین علی می را بسیار می پسندیده اند و اظهار ادوات می کرده و باطله بل و زکا و کمال
و نگاه روی و نور و از وی خواسته اند که دست یکی در ان شفاست حق به حق و سوره
که از آنکشف و عرفان آثار و ذوق و جهان از ان ظاهر است و دیگر جایی که خود را منسب
به حق می دانند و هر بدوی می شمارند این غیر بعضی از ان شده و احوال بعضی را شنیده و گفته
و از تشریح اسرار خارج بوده و در ادوات و شواهد و بشر است و فعلی می شناسد
این آن بود که شرب و صبر بر خدمت سید قدس سره غالب بود و نظر و چشمت بر سید
پسندیده و انش و احوال و نظر ان را با کمال می کرده بود و معتقدی که هر انی که در شسته است شوق
و نذر وی که بر سید است و هر من شکر می نموده اصحاب شکر بود و مقصود با حق و حق
و مانعی نه جاعلی از اهل طبع جمع شده بود و از شکر و ای سخنان می شنیده اند و از شکر
در ان شکر می کردند و از انکه شکر شکر است نفس اماره از حق است و انست
و در او ای با حق و متعاون و شریک است می افتاده و وی از من سید یکی که از و شکر
و بر او می بری بود و در شکر و طاعت را با حق می آورده و در او که از ان شکر
و بر او بر سید گفت من و با بر خدمت وی رسیدم یکی عزت یکبارگی مرا چون

سوال

و خدمت ای می بود گفت و ولایت او و در میان ایمان به شکر صحبت ایشان تا حضرت
میکنند بعضی از ایشان میفرمودند که در ان وقت که خدمت سیدی و هر خدمت بود و وی
خدمت کرد من در ان شکر که سبقت از خدمت بی اکبر رضی الله عنه افضل میار میکرده
و در آنکه خدمت بی اکبر سبقت رفت میکرده و نظرات سبقت میکرده سینه از چشم وی میرفت
و در ان می گفتند که وی کان من در مقام می میرفت بعضی میکرده که از عزیزان که صحبت ای
سید بودند می گفتند که من بگویم وانی ای کس خدایم بعضی از مردم جزو جام که سید
با کمال غلبه در تصبغی بود از وی بعضی که منکران باطنی باقی باشد قتل میکرده و زنی
و بر من وی مرا خدا دوست از بعضی ساکنان منتهی افضل کرد که از تربت مندر جام میزید می شد
منس طریقی می ساکنان اسلام میگیر که کرده و با نذر و راه که بر من نه جانب خود و سبقت
و نظرات ایشان آمده بود که از زمین من قطع شده و با نذر سید و تعجب افتاده که از دست شانی
است هم شب جزو رسیده اند و دیده اند که ان روشنائی و جانب انکه خدمت سید قدس
و ان شکر و خدمت سید است وی که را در جان مشاهده و ان که ان نور است که از ان غایب که
و در منور وی در انی است می تا در از بعضی روایتی در ان یافته ام که قوه موجب جمعیه تمام
است و الله تعالی انهم خدمت خود را در خدمت خود می خوانند و اهل حق علیه و الله تعالی طلال
شده فرموده اند که خدمت سید تمام حضرت خواجه بزرگ خواجه بابا الدین قدس سره
را می بیند و دیده بود با وی صحبت داشته و نظرات ایشان را معتقد بوده و از وی نعمتی شده
و در ان بران طریق می داشت و دیگر فرمودند که خدمت سید قدس سره می گفت که هر جا که رسیدم
و از انکه با ان رسیدم خود را به صحبت ایشان می رساندم چون بروم رسیدم گفته اینجا
سیدی است و از انجالی نام چون پیش وی رفتم و در ان شکر که در ان انجالی در بر من زده
و ان شکر را جزو زبان روی گفت مرصاح که بر می خاسته و می بود در فقره افتاده مرا
یکی ازین طریقی می گشاید و یکی از ان طرف مبادی رخا ستم را چیزی خود گرفت که از منظر ان شکر
فرمود که این سخن را بعد از از خدمت می شنیدم و بهر که می شنیدم منقبضت نظرات ان شکر
و منقبضه ای است منقبضه که ان سخن همان است که ان فرموده بود و در وی تاثیر بزرگ
و در خدمت از سبیل خود آورده است که پنج سینه و سینه و سینه بود که در خدمت
و در انجا که می دید در چهار مولانا خطیر الدین خلوتی در ان شکر ساکن بود که در انجا که

دید که شیخ بگویند در دست میان کوه کن این است و امیر شیخ فرمود ما از کوه مطهرت با شمشیر شیخ
 گفت از آن طرف اشاره براه کرد امیر روان شد و در وقت حرم امیر حسین الدین وفات یافت
 خلاصت شیخ از روزم متوجه مصر شد و در با سلطان مصر ملاقات افتاد و سلطان مرید معتقدی
 شد و در شیخ الفیوض مصر کرد و امیر امانی بنی تکت در زمانه امیر که در کوه مطهرت
 کردی روزی با آن گفت که آن یکدشت نظرش بر کشتن کبیری افتاد و شفته وی شد پیش رفت
 و سلام کرد و از کشتن سوال کرد که این کبیرست گفت بپشت شیخ بپای میراث است کرده
 و کشتن نمیشد که چنین لب دندان با هم هر صاحب باشد گفت گفت با مردم بفرمود دست و
 حرفت با نیست که هر چه در میان کبیر و نمایی باشد که دندان کبیر شیخ سوال کرد که در میان
 گفت گفت هر روز با مردم شیخ گفت که هر روز دست مردم به هم که دیگران کارم شیخ هر روز رفتی
 و با صاحب بزرگان گفت که شیخی و داغ البال در وی او نظر کردی و اشیاء خودی و کربستی
 مدعیان این میر سلطان رسانیدند از ایشان سوال کرد که این میر را شب یاب و ز با خودی پدید
 گفتند گفت در دکان خلوتی می سازد و گفت ندانم و نام خواست و بهر وقت که هر روز
 بخوبی را و دیگر در طبقه خانه مان شیخ فخر الدین عراقی میر اند روز دیگر شیخ را با سلطان ملاقات
 افتاد و سلطان گفت چنین اشعار افتاد که شیخ را و در دکان کشتن کبیری با شیری نظر افتاد است بخیر
 بجهت خرمی شیخ تعجب یافت اگر شیخ خواهد آن میر را بجا بیاورد شیخ را متشاور می می باید بود بروی
 حکم نمی توانیم کرد بعد از آن شیخ را از مصر عزیمت شام شد سلطان مصر ملک الامراء شام نوشت که
 با جلاله و شیخ و کی برست خبا کند چون استقبال کردند ملک الامراء را بپری بود پس با حال خوش
 نظری افتاد بی اختیار شد و مردم وی نهاد و میر نیز سر در قدم شیخ نهاد و ملک الامراء نیز با میر
 کرد و اهل دمشق را از آن انکاری در دل پیدا شد اما حال نطق ندانند چون شیخ در دمشق منزلت
 و شوق داشت فرزند او که کبیر الدین از ایشان بیاید و مدتی از خلعت بدر میر و بعد از آن شیخ را
 حاضر پدید آمد در روز وفات میر را با صاحب بزرگان و ده صیبه فرمود و داغ کرد این بر می گفت
 در سابق چون شمر را عالم دادند ما که در در راه او آمدند و از آن فاعله فرمود
 کار و زلفا و فی پیش کس عده و فی کم دادند و در شتم فی القصد نه گمان و غمان از دنیا بپای
 و فری در مقام قد شیخ فی الدین ابی عربی است قدس سره و صاحب و شوق و فرزند وی که
 الدین در بهلوی بفرمودی رحمه الله تعالی امیر شیخی رحمه الله تعالی

ابن ابی حمیس است در اصل از کندی است که در بی است از اواسط غور عالم بود و با علم
 طبری و باطنی و در کتاب وی گفته از سوز جهان میبار می شود که وی مر شیخ جواد الدین
 و کربست بی و وسطه و مشهور بدینانی مردم بنسبت چنین است اما در بعضی کتب نوشته چنین
 با ترم که وی مر شیخ کن الدین ابو الفتح است وی مرید بدو شیخ جواد الدین و کربست
 قدس سره و در بعضی کتب بسیارست بعضی منظوم چون کتاب الرمز و زوال السان و فی
 و بعضی منثور چون ترمذی الا و اوج و روح الا و اوج و در لطف البقیع و در اوزاد و ان اشعار
 بقیع البقیع و الا که منظوم که شیخ محمود جیمتری از آنی چرا بکشت است کتاب بنام کشتن
 بر داشت نیز از آن است که می کند کسب توبه می دانان بود که روزی بکشتن و در آن فته
 آهوی پیش می رسید خواست تیری بروی بکشد آهوی بروی نکشید و گفت جبین تیر را
 میزدی خدا تعالی برای مددت و میزدی آهوی است نماز برای این و غایب شد افسر طلبان
 وی شد بر آورد از مردم دست بیرون آمد با جاست حواله بقیان حرم بکشتن رفت شیخ در کلبه
 اینجا در راضیانه کرد و چون شب شد حضرت رساله را بهی الله علیه و سلم خواب دید که گفت
 فرزندم از این جا بفرم و بروی او و دیگر مشغول کن روز دیگر شیخ کن الدین با ایشان گفت که در این
 شوی سبک نشادت بهر چه چیزی کردند و در از ایشان بیرون تریست کرد تا بمقامات علیه
 رسید میر اجازت حاجت بفراسان داد و براه آمد و بهی اهل عراقی مرید معتقدی بود و در مسافرت
 شوال سنه ثمان عشره سی و نازده بار رفت و فرمودی در مدح مر است چون بکشد خدا و بنی
 بعضی نقل از رضی الله تعالی عنده شیخ احمد الدین **اصفهان قدس الله تعالی** در چنین ستم و انی ده
 که وی از جواد اصی شیخ احمد الدین که فانی قدس الله تعالی سره و جاکه این نسبت می از است
 و در بعضی کتب از شیخ احمد در غایت لطافت و عدولت و ترجیحات منتقل بر حقایق اشعار
 و متشوی بر وزن اسلوب عذیقه شیخ سنا فی جام جم نام در اینجا بسی لطیف درج کرده است و آن
 مشغولی است این باب است **او** حدیثی است مال شتی و به نام ششی روی یک شتی
 که گفتار ما مجازی نیست **با** که در کین بیازی نیست **با** حاله چون ملک می گفت
 که ملک از دیده که شتم **بر** سایه حیدر شتم **چون** ناز بهر ذره شتم
 از برون در میان باز ارم **و** در ورون خلوت با ارم **کس** نیست حال شتم
 در ناز و کس خلوت من **تا** دل من بهر دست بیوست **سوز** ناز و سر من نیست

خود کشید با شیخ کا خجسته می نمود و صحبت می داشت که بنده که از این شیخ
مطلع گشته بود است **بسم** چشم گزینت و دعای این که شنبه این روز است
و تقوی از برای غفلت دین چون مولا ما سید است که شیخ بسیار بزرگ است چرا
شتری بایک گشت که از بعضی باری علی بک بزرگداشت با شیخ از ایشان است از وی سینه عجب
کرده است و خود مطلع بایم نموده است مولا ما نیز در آن خطه موافقه کرده و در آن انشا اشعرا
مطلع را خوانده است و فرموده است که چشم من است پس باید که بدان اثر از این
قدیم که اینست آن بیکر نشاند و بر و حاجت پس می تواند بود که از انشا رت جفا که
حاجب دانست از خطه مولا ما انواضع نموده است و انصاف داده و تنی شیخ است و این
سینج روزه ای قاتی در پیش از این می نشاند خطه مولا ما را نیز طلب داشته است مولا
این عزل گفت است و بدین ساینده **بسم** ما مود و دیدم ز زرات که شستم از جمله جفا که
می آید است که شستم و خلوت با یک در میان کشیدیم دره انوار سنجیم است که شستم
و دیدیم که اینها همه خوابت و غفلت است مردانه از این خواب غفلات که شستم ما از بی تویی
که بود مشرق انوار با من سخن از گفت و گوی که می گوئی چون از گرفت و گرامات که شستم
ای شیخ اگر جمله کالات تو هست خوش باش که از جمله کالات که شستم اینها همه حقیقت است
طریقه ما و طلب از جمله کالات که شستم ما از بی تویی که بود مشرق انوار از مغزی
کو کب و شکست که شستم چون شیخ این عزل را شنید وقت او خوش شد و بسیار
خوش مولا ما در شش صفت سالکی را گفت کرده است شمع و فایده را در حدیث
محمد بن علی بن ابراهیم از شیخ از وی رحمه الله می گفتا تا غیب از جهان الا سراسر است با امر علیه السلام
حقیقت که در کتب صورت و لباس مجاز با نموده چند معلوم نیست که وی دست از دست پروری که
باشد و در صورت یکی از این طایفه شنیده است کرده اما سخنان وی چنان بر مشرب بن عابد
شده است که محکم دان آن اتفاق افتاده یکی از اینان می پرسد خوابی که در من بعد از آن
فرمود است که هیچ و آن به از او در آن حافظه نیست اگر در صوفی باشد و چون اشارتی زان
منور ترست که با وجود چشم یکبار داشت است لاجرم غافل از آن مصروف میگرد و وقت
وی در سینه اشین و ششین است و مولا ما در حدیث **محمد بن علی بن ابراهیم از شیخ از وی رحمه الله**
ابو طالب الرضایی صاحب توحید است و مولا ما در حدیث **محمد بن علی بن ابراهیم از شیخ از وی رحمه الله**

و کرمش بی غفلت چنان که گفته است میگوید که یکی بنده که من مولا ابراهیم را در حدیث
گفته است که گفت که غیب که از ابراهیم میگویم که مولا ابراهیم را در حدیث
و تقوی از برای غفلت دین چون مولا ما سید است که شیخ بسیار بزرگ است چرا
شتری بایک گشت که از بعضی باری علی بک بزرگداشت با شیخ از ایشان است از وی سینه عجب
کرده است و خود مطلع بایم نموده است مولا ما نیز در آن خطه موافقه کرده و در آن انشا اشعرا
مطلع را خوانده است و فرموده است که چشم من است پس باید که بدان اثر از این
قدیم که اینست آن بیکر نشاند و بر و حاجت پس می تواند بود که از انشا رت جفا که
حاجب دانست از خطه مولا ما انواضع نموده است و انصاف داده و تنی شیخ است و این
سینج روزه ای قاتی در پیش از این می نشاند خطه مولا ما را نیز طلب داشته است مولا
این عزل گفت است و بدین ساینده **بسم** ما مود و دیدم ز زرات که شستم از جمله جفا که
می آید است که شستم و خلوت با یک در میان کشیدیم دره انوار سنجیم است که شستم
و دیدیم که اینها همه خوابت و غفلت است مردانه از این خواب غفلات که شستم ما از بی تویی
که بود مشرق انوار با من سخن از گفت و گوی که می گوئی چون از گرفت و گرامات که شستم
ای شیخ اگر جمله کالات تو هست خوش باش که از جمله کالات که شستم اینها همه حقیقت است
طریقه ما و طلب از جمله کالات که شستم ما از بی تویی که بود مشرق انوار از مغزی
کو کب و شکست که شستم چون شیخ این عزل را شنید وقت او خوش شد و بسیار
خوش مولا ما در شش صفت سالکی را گفت کرده است شمع و فایده را در حدیث
محمد بن علی بن ابراهیم از شیخ از وی رحمه الله می گفتا تا غیب از جهان الا سراسر است با امر علیه السلام
حقیقت که در کتب صورت و لباس مجاز با نموده چند معلوم نیست که وی دست از دست پروری که
باشد و در صورت یکی از این طایفه شنیده است کرده اما سخنان وی چنان بر مشرب بن عابد
شده است که محکم دان آن اتفاق افتاده یکی از اینان می پرسد خوابی که در من بعد از آن
فرمود است که هیچ و آن به از او در آن حافظه نیست اگر در صوفی باشد و چون اشارتی زان
منور ترست که با وجود چشم یکبار داشت است لاجرم غافل از آن مصروف میگرد و وقت
وی در سینه اشین و ششین است و مولا ما در حدیث **محمد بن علی بن ابراهیم از شیخ از وی رحمه الله**
ابو طالب الرضایی صاحب توحید است و مولا ما در حدیث **محمد بن علی بن ابراهیم از شیخ از وی رحمه الله**

چای بختی نند شرم ایاک کنست
نقاب خورشید جان دوله اندازد
نیزه اندازد پیکش بی پیکر
سکون اچو یکدش من کر اندازد
نچاه عذر که آفتاب این خط
کر چند نوزده ساز لیکر اندازد
از این خون که خانی مرغ عجب
کر از این هوش قبول شود اندازد
عجب که کند از صواب آوازش
که دولت درنده جبار اندازد
جست و افش تحت بیخ جبارش
کفایت کر بیخ نبرد شود اندازد
که کی هستی دولت یکین را
چو در دهر برایش و نتواند از
کسی از لی و جانی سده دل طلب
نظر عیار بران قوم عجب اندازد
پوچلی شنه لبان آنکس کین نافر
نیکو ستم سفا مشو اندازد

احسن التوفيق و آيات تبارک و تعالی
 انما لا اجد الا ما اجدت
 چنانکه معلوم شد از این خبر عقلیست
 باینکه هر چه در عالم امکان
 این دو صفاتی است که در این عالم
 و فی سبیل خلق او و در جوارح او نماید
 در اوئی است که با این است
 جایزه در هر روز اندوز شود
 کل شیئی ملک که چنانکه
 پسندد از او الله عز و جل
 عالمی که هر چه در او
 جز از او نماند و هیچ
 حرف اول و آخر ندارد
 آنچه در دنیا و آخرت
 چون نماند و از این
 بشود و آن که در این
 بپای و صفای او و بر این
 نمایان آن که شکر او را

که او جو صبح صادق در نوبت
از یک بینه می که در کند
از شاه منت ج سینه علی و باج
چون در جو علی ج بر کند
شاه ای است و کسی داند از او
ای دل کمی جو است و خدای را
نای مستحق جی که یکدیگر را
چون خفته یافت و در کس و هر
در پیش منتش چون چو یکدیگر
البحار المختار والمعرف والمکاشفة والمعال
در جان غم و در غم و یکدیگر
انداخته و در کتب حق است
نخل جی که خفته از شاه و حاد
فصل از این سخن می رسد جاکردی
چون که در هر کس که می رسد
در هر کس که می رسد و در هر
چون که در هر کس که می رسد
چون که در هر کس که می رسد
چون که در هر کس که می رسد
چون که در هر کس که می رسد
چون که در هر کس که می رسد
چون که در هر کس که می رسد
چون که در هر کس که می رسد
چون که در هر کس که می رسد

که او جو صبح صادق در نوبت
از یک بینه می که در کند
از شاه منت ج سینه علی و باج
چون در جو علی ج بر کند
شاه ای است و کسی داند از او
ای دل کمی جو است و خدای را
نای مستحق جی که یکدیگر را
چون خفته یافت و در کس و هر
در پیش منتش چون چو یکدیگر
البحار المختار والمعرف والمکاشفة والمعال
در جان غم و در غم و یکدیگر
انداخته و در کتب حق است
نخل جی که خفته از شاه و حاد
فصل از این سخن می رسد جاکردی
چون که در هر کس که می رسد
در هر کس که می رسد و در هر
چون که در هر کس که می رسد
چون که در هر کس که می رسد
چون که در هر کس که می رسد
چون که در هر کس که می رسد
چون که در هر کس که می رسد
چون که در هر کس که می رسد
چون که در هر کس که می رسد
چون که در هر کس که می رسد

فرمانه و یکی بی تو که در نوبت
از یک بینه می که در کند
از شاه منت ج سینه علی و باج
چون در جو علی ج بر کند
شاه ای است و کسی داند از او
ای دل کمی جو است و خدای را
نای مستحق جی که یکدیگر را
چون خفته یافت و در کس و هر
در پیش منتش چون چو یکدیگر
البحار المختار والمعرف والمکاشفة والمعال
در جان غم و در غم و یکدیگر
انداخته و در کتب حق است
نخل جی که خفته از شاه و حاد
فصل از این سخن می رسد جاکردی
چون که در هر کس که می رسد
در هر کس که می رسد و در هر
چون که در هر کس که می رسد
چون که در هر کس که می رسد
چون که در هر کس که می رسد
چون که در هر کس که می رسد
چون که در هر کس که می رسد
چون که در هر کس که می رسد
چون که در هر کس که می رسد
چون که در هر کس که می رسد

که او جو صبح صادق در نوبت
از یک بینه می که در کند
از شاه منت ج سینه علی و باج
چون در جو علی ج بر کند
شاه ای است و کسی داند از او
ای دل کمی جو است و خدای را
نای مستحق جی که یکدیگر را
چون خفته یافت و در کس و هر
در پیش منتش چون چو یکدیگر
البحار المختار والمعرف والمکاشفة والمعال
در جان غم و در غم و یکدیگر
انداخته و در کتب حق است
نخل جی که خفته از شاه و حاد
فصل از این سخن می رسد جاکردی
چون که در هر کس که می رسد
در هر کس که می رسد و در هر
چون که در هر کس که می رسد
چون که در هر کس که می رسد
چون که در هر کس که می رسد
چون که در هر کس که می رسد
چون که در هر کس که می رسد
چون که در هر کس که می رسد
چون که در هر کس که می رسد
چون که در هر کس که می رسد

مکتبہ دارالعلوم دیوبند

منها و در آن روز

[illegible]

[illegible][illegible][illegible][illegible]

حضرت را بطیخ شخص گفت
 چنان وقت مقل زد که
 شاد و لطیف و خلق و جو و دهن
 بعضی نمود و شب عذاب سفر
 وارث عالم غیب با دلب
 مقدم تو زمانه را آیین
 جودا بعضی گفت فوسه به
 کلک تو در راسه نو سرور
 کشته آب رخ تو ز فرم
 بی بجز پیش تو سرور
 بعد شام و خطه چین و در
 در جبار و دست سیر و سفر
 در چین گلستان ناگه
 بیلا از آینه نو او سرور
 از عروقی و لطیف و نظر
 شاه مرصده را شو و یاور
 چشم داری زرد و کوهر
 اگر ایان گم بود در خور
 بدکاری ز جود و مینو
 نشان گشت و دانه مهر
 بنوای نهستان به
 ناصفت آن صاحب دانه
 نوک جان و دل کشی در بر

خدای غم خلاص جان بایی
 این نه برو خای و در دور
 روح اویت و ده اسیر شاه
 بنیکین شش جنت سبزه
 اندازین کسکه این بایی
 سکن کدو پز با ده حله
 باب و خطه و حله از
 رنگ زرد و بر جود از
 جوی کشت غم نایاب
 ساقا پیشه کن غم
 کید و دم نایاب کدورت نایاب
 کدورت پیش کدورت
 باب جان شش از
 کدورت و غم آن بای
 شایان از دین بای
 فغان آید و خیره زنده
 خلعت تاج جنت بای
 جنت تاج و دینه

[illegible][illegible]

نقطه خال بر پیش رخسار
چو جان فیکسل بر آذر
مکتب زلفت یاد برداده
کاهینش نامه عین
باز بگرفت مینوی زلفت
همه سالز ملک انگلست
داده آجینت لعل لب
نوش ابرو به شربت کوثر
پیش شمع جلال و حرر شده
همچو روز و ماه شمع سپهر
بنده ناکبر است نصفا
بسته دارد دگر است دست
لعل روشنی تو از حق زاریت
حمد و کمالش عیش را زود
چون بر آید کس و ترا نیند
شبه تو کی بزاید از عالم
نیز آید ز نایب از این پس
مادر تو طلب حج پیر
فصل او عین و عطر بود
بوی منسوب کرد آنکه پدر
یک از مادر زمانه تراود
آنکه گوید و شسته را و خضر
به چنین کس که کرد آرد صدق
جفت با مادر است و با خواهر
هم زینت و ذراتی بر سر
هم کنیت و کاه و آن منکر
بی تا سلام نه بقی سرین
مکن اندیشه از چنین کس
بت شکن باشم خواه دارم
مژده جلی پس و آذر
چون غنیمت کرد بقی با شاک
مکرمی صورت بر شکر
از چنگی طهر یاد آرد
کز دست کشته نایب و خیر
خمس ز خون جمل در کمن
حافظه کجاست و در حجر
چو عجب در علم از پیراد
عزیزین ناکر از باب لب
بودنی مادر و پدر آدم
خلف روح یافت از آواز
غرض از خلقت و کون این بود
تا عجب خلق کرد و رسم
چون بر آید کس و ترا نیند
شبه تو کی بزاید از عالم
چون سر آمد به خلق استور

هر که را خسته این غنچه بود
 که تو لایق این ده و دو فرات
 است هر دو در ضلع پنج باشد
 یعنی از حداب ناز و سفر
 در ترا خسته این بود آفرین
 نخل انجی لبه بر محله
 از دلای علی و آل بی علی
 هیچ طاعت نبردست بر حق
 کرداد میت طاعت حیدر
 بود در نه شاه صفت نام
 که بر به تابان افکار
 خاک و لب جناب آل بی علی
 عار دار و ز خست سحر
 کلبه ای ره برفت سرال
 قبرش تن سحر و فیض
 پاسبان برای سالش
 و یلیمان و به کین و کمر
 بای تر خسته بود و در اند
 کان با قدرت و معدن کمر
 لال در پیش طوق او بسین
 کور در پیش وید او غم
 از طاع ذوق شمع حش
 که روشن چراغ صفت حشر
 کاه و یوار گلشن جاش
 رنگ داده به لاله
 که از چم صرصر قدش
 کوه سبز از عوان صفت
 برق مشیه آتش انیمیش
 دانگ نهاده در دل انحر
 ابداده به ست خلق عجب
 او نهاده صندق عن افتر
 بر سر خلق و ملک با خند ای
 غیروا نیست اعظم اکبر
 چو از افند آب نافرودن
 وصل از جلال خوشتر
 کین این مشرقی بدعت او
 کمترین ذره شاکر
 جزولای بنی و آل بی علی
 دست بر لب جان او صغر
 با همی قریب و آیم
 مکنید مع آل ادا بر
 اعتمادش بلیت این دست
 نه بین خورده نه ز فضل
 تا بود آب و خاک برانیت
 تا بود و ما و کار و امر لار

ال شمس با ذره هم شادان
 چشمش با ذره سحر مضطر
 انضامی که صف و لغت
 والتوجید الیه و الشجاعت
 مهینا بنی و لی که بر شکم
 سرست در بر عالم اعدای نظیر
 بجای شهیدان لا اله الا الله
 که دم شمشیر خنجر و
 یکباره و ای زجیل من بود و
 پیش از نظر علی ای علم
 زبان لغت در صف نور و عاج
 جگر و فدا صفت ز کتب تفریز
 یکبارگی جالت که غش با دوست
 کجایی رسد عقل الی تقصیر
 هیچ علم خفیه ضلالت حضرت
 کرده نبردیم هر را که بر سر
 یکایام قامت کرده شد و کسی
 دو چشم غیب او خام نه عید بود

التي
بازا
التي
التي
التي

میهن باغی و دولت
کرمست در هر عالم از عدل
بجای شهیدان لا اله الا الله
درست خست و عجز منیر
من بود و

ای بی بی
 کتابخانه
 ۱۳۰۲
 این کتاب به
 کتابخانه
 قاسم غنی
 اهدا شده است
 در تاریخ
 ۱۳۰۲/۰۵/۰۵
 در تهران

بیستم زول محاسبه غیبی سال
 چاهم اگر کسی از وقت میت از
 به چرخ کند هیچ خلق معلوم
 چرخ هست او بر دوام میدانی
 در دوست در ایلی که در جویست
 جوانا شاه دهم خورشید بر جاست
 نوزده نای طاعت نکات چهل یزد
 جوانه در نه جاست معبود
 چنانکه بعضی به بعضی مایه
 بقام زمین ظاهر تو اوج است
 زهر جوش ترا دوست است میدانی
 نود و شش ششانی و ششانی
 در آفرینش تو هیچ بازگشت
 صفای ای به صفت روزی تو بود
 مردمانه اگر حق نیست از تو
 اگر رضای بی بهشت نیاید امن
 رضای ده ای در مقام محمود است
 چه تو که کار نه بر تو نیست
 که در جهان بهر روزی سپرده
 هر که کف از حق خدای امن
 تواضع از زمین کس مکنی کرد
 اخلاص حق حق می باشد
 کس در جهان بود دلیل شایسته
 دوست دار اگر مکنی حریف دار

